

Ο Μικρός

ΗΡΟΣ

Ταχναβίνα
Η κόρη του Έρεβους

Τό κόλπο του Σπίθα

Ο ΣΠΙΘΑΣ είναι βαπλωμένος στο πάτωμα της κουζίνας ενός ιταλικού στρατοπέδου, σε μια έρημη περιοχή της Αθηνών, αναισθητός (*). Ένας Ιταλός αξιωματικός σκύβει επάνω του, τον κυττάζει με προσοχή και ανασφικτάει:

—'Ο... Σπίθας! Άρα κάπου εδώ γύρω βρίσκεται και το Παιδί - Φάντασμα!

Έκείνη τη στιγμή, ο μάγειρος, που ο Σπίθας έχει ρίξει αναισθητό με μια γροθιά, πριν πέσει με τα μούτρα στη μακαρονάδα, συνέρχεται και σηκώνεται. Βλέπει τον αξιω-

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος, τό 186, που έχει τον τίτλο: «Ρας Άμπάμπα, ο Άθροιστός».

ΤΑΓΚΑΝΙΚΑ
ή Κόρη του Ξεβούς!

ματικό. βλέπει τον άναίσθητο Σπίθα και τὰ μάτια του λάμπουν από χανιά.

Ἀρπάζει από χανιώ ένα ξύλο και τὸ σηκώνει πάνω από τὸ κεφάλι τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου παιδιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κρανίο! Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι· καὶ τὸν σταματᾷ.

—Ὅχι!, τοῦ λέει· οὐστηρά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς χρειάζεται! Πρέπει νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήσῃ! Τὸν ἀναγνώρισα ἀπὸ μιὰ φωτογραφία του ποῦ εἶχα δῆ ὅταν ἤμουν στὴν ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας στὴν Ἀθήνα. Εἶμαι ὁ Σπίθας, ὁ βοηθὸς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, τοῦ καταραμένου Ἑλληνόπουλου, ποῦ μᾶς ἔκανε τόσες ζημιές στὴν Ἀθροσυνία! Φέρε ἕναν κουβά νερό!

Ὁ μάγειρος δγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ γυρίζει σὲ λίγο φέρνοντας ἕναν κουβά. Ἀδειάζει τὸ μερὸ στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Σπίθας τινάζεται ὀρθὸς καὶ κυττάζει γύρω του χαζά. Βλέπει τὸ μάγειρο καὶ τὸν ἀξιωματικὸ καὶ οἱ γροθιές του σφίγγονται. Μὰ συγκρατεῖται, γιὰτὶ βλέπει ἕνα μεγάλο πιστόλι νὰ κἀνὴ πὴν ἐμφάνισί του στὸ στὸ χέρι τοῦ Ἴταλοῦ ἀξιωματικοῦ.

—Ἀκίνητος, Σπίθα!, λέει ὁ Ἴταλός. Ἀλλοῶς, θὰ σὲ στείλω στὸν ἄλλο κόσμο δ-μαίλα!

Καὶ προσθέτει ἀποτεινόμενος στὸ μάγειρο:

—Δέσε του πάνω στὸ στύλο τῆς σκηνῆς! Θὰ κουβεντιάσοιμε λιγάκι μαζὶ του καὶ δὲ θέλω νὰ με φέρῃ στὴ θέσι νὰ τὸν σκοτώσω πρὶν τῆς ὥρας του!

Ὁ Σπίθας ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ μάγειρο νὰ τὸν δέσῃ γερὰ μ' ἕνα σκοινὶ πάνω στὸ στύλο ποῦ συγκρατεῖ τὴ σκηνή. Ὁ ἀξιωματικὸς πηγαινεὶ κοντὰ του καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ ποῦ κάνει ὅσο μπερὶ πιὸ γλυκειά:

—Ἀγαπητέ μου Σπίθα, ὑπόσχόμαι νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο καὶ νὰ σοῦ δώσω ἕσα τρόφιμα ἔχει τὸ στρατόπεδό μας, ἀν θελήσῃς νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ νὰ μᾶς πῆς αὐτὸ ποῦ θέλουμε νὰ μάθουμε.

Ὁ Σπίθας τὸν κυττάζει στὰ μιάτια καὶ κάνει:

—Χι!

—Θέλουμε νὰ μάθουμε, συ νεχίζει ὁ Ἴταλός, ποῦ βρῖσκεται τὸ Παιδί - Φάντασμα! Ἄν μᾶς τὸ πῆς αὐτό, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Ἄν ὄχι, θὰ σὲ σκοτώσω ἀμέσως ὡς ἀν σκυλί!

Ὁ Σπίθας μένει σιωπηλός. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι τὰ λόγια τοῦ Ἴταλοῦ τὸν φοβίζουν. Ὁ Σπίθας δὲ φοβάται τὸ θάνατο καὶ μάλιστα τώρα, ποῦ τὸ στομάχι του εἶναι γεμάτο ἀπὸ μακαρόνια! Ἐχει ἀνακαλύψει ὅμως ὅτι μμπορεὶ νὰ σαλέψῃ τὸ στύλο πάνω στὸν ὁποῖο εἶναι δεμένος. Καὶ θέλει νὰ κερδίσῃ καιρὸ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μμπορούσε

Ίσως να καταφέρη κάτι για τη σωτηρία του. Δεν περνάς. φυσικά ούτε για μια στιγμή από το μυαλό του ή σκεψί: να προδώση το Παιδί - Φάντασμα.

—Λοιπόν; λέει ο Ίταλός.

—Λοιπόν; κάνει χαζά και ο Σπίθας.

Καί, καταβάλλοντας όλη τη δύναμή του, τραβάει το στύλο προς τα πάνω. Τον νοιώθει να άνασπκώνεται έλα φρά κάτω από το τράβηγμά του και τὰ μάτια του λάμπουν από ίκανοποίησι.

—Θά μάς πής που είναι το Παιδί - Φάντασμα; λέει ο άξιωματικός που άρχίζει να έκνευρίζεται.

—Πολύ εύχαρίστως, κάνει ο Σπίθας.

Και σπρώχνει αυτή τη φορά έλαφρά το στύλο προς τα πίσω. Διαπιστώνει ότι μ' ένα γερό σπρώξιμο μπορεί να γκρεμίση το στύλο και μαζί του όλόκληρη τη σκηνή, όπου στεγάζεται η κουζίνα του Ιταλικού στρατοπέδου.

Τό πρόσωπο του Ίταλου άξιωματικού λάμπει από χαρά.

—Σε άκούω, λέει στο Σπίθα. Που είναι το Παιδί - Φάντασμα;

—Στήν... Άμερική!, άπανταίει ο Σπίθας σοβαρά.

Για μια στιγμή, ο Ίταλός γουρλώνει τὰ μάτια του σαστισμένος. Έπειτα, καταλαβαίνοντας ότι ο Σπίθας τον κοροϊδεύει, στρέφει το πιστόλι του προς το στήθος του

παιδιού και τό δάχτυλό του έτοιμάζεται να σφίχτη πάνω στη σκανδάλη.

Ο Σπίθας καταλαβαίνει ότι η ζωή του κρέμεται από μια τρίχα. Η σωτηρία του είναι ζήτημα μερικόν δευτερολέπτων.

Παταίει γερά τὰ πόδια του χάρω και σπρώχνει μ' όλο του τό σώμα τό στύλο προς τα πίσω. Ο στύλος ταλιντεύεται για μια - δυό στιγμές και πέφτει παρασύροντας όχι μόνο το Σπίθα που είναι δεμένος επάνω του, αλλά και όλόκληρη τη σκηνή, την όποια ύποστηρίζει!

Τό Έλλημόπουλο και οι δυό Ίταλοί βρίσκονται έτσι θαιμμένοι κάτω από τη μεγάλη σκηνή! Γύρω τους, κυλούν κοζάνια, πιάτα, καρέκλες, τραπέζια...

Και τότε συμβαίνει κάτι, που ο Σπίθας δεν είχε προβλέψει. Μια λάμπα πετρελαίου, που ήταν κρεμασμένη από τό στύλο και φώτιζε την κουζίνα, πέφτει χάρω και σπάζει και... η σκηνή άρπάζει φωτιά!

Μέσα από τις φλόγες

Ο Ι ΤΡΕΙΣ άνθρωποι κινδυνεύουν να καούν ζωντανοί κάτω από την πεσμένη σκηνή, που οι φλόγες τυλίγουν γοργά. Οι δυό Ίταλοί, που δεν είναι δεμένοι, καταφέρνουν να ξεγλισπρήσουν εύκολα κάτω από τη σκηνή και να βγούν έξω.

Στέκονται λίγο πιδ πέρα, με άλλους Ίταλους, που έχουν τρέξει από άλλα σημεία του στρατοπέδου, και παρακολουθούν τον κάψιμο της σκηνής και του δυστυχισμένου παιδιού. Το θέσιμα είναι άποτρόπαιο. Ο Σπίθας συστρέφεται κάτω από το ύφασμα της σκηνής, που καταδροχθίζουν γοργά οι φλόγες, και τα πρώτα βογγητά του ακούγονται κιόλας γεωρά, ενώ οι Ίταλοι νελούν!

Πραγματικά, ο Σπίθας βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέσι. Ο καπνός τον πνίγει και οι φλόγες τον τσουρουφλίζουν. Το χειρότερο είναι ότι δεν μπορεί να κινηθῆ και να άπομακρυνθῆ, γιατί τὰ

χέρια του είναι δεμένα πάνω στον πεσμένο στύλο.

Η φωτιά πλησιάζει γοργά πρὸς τὸ μέρος του. Λίγο ἀκόμη και οι φλόγες θὰ τὸν ἀγκαλιάσουν σ' ἕνα ἀγκάλιασμα θανάτου και τὸ ἠρωϊκό Ἑλληνόπουλο μετὸ ἀχώρταγο στομάχι θὰ πεθάνη μαρτυρικά!

Μὰ φαίνεται ὅτι ὁ Σπίθας εἶναι τυχερός, πολὺ τυχερός. Γιατί ἡ φωτιά δὲν τὸν πλησιάζει ἀπὸ μπρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ πίσω και ἀρχίζει νὰ καμαλίζη τὴν πλάτη του και ταυτόχρονα τὸ σκοινί που δένει τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ στύλο!

Και ξαφνικά, ὅταν πιά ὁ Σπίθας ἀρχίζει νὰ βογγᾷ

Ὁ ἀετός σηκώνει στὸν ἀέρα τὸ Σπίθα μετὰ τὰ νύχια του!

‘Ο Σπίθας καυγαδίζει με τὰ αετόπουλα για τὰ...κρέατα!

ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς πόνους ποὺ νοιώθει, αἰσθάνεται ὅτι τὰ χέρια του ἔχουν ἐλευθερωθῆ, ὅτι τὸ σκοινί, φαγωμένο ἀπὸ τὴ φωτιά, ἔχει κοπῆ!

Δὲ χάνει οὔτε στιγμή. Ἀρχίζει νὰ σέρνεται κάτω ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς σκηνῆς, προπαθώντας νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φλεγόμενη αὐτὴ κόλασι.

Μὰ καὶ πάλι οἱ πιθανότητες νὰ σωθῆ εἶναι μηδαμινές. Γύρω ἀπὸ τὴ σκηνὴ στέκονται δεκάδες Ἴταλοί, πού δὲ θὰ διστάσουν νὰ μεταβάλουν τὸ δυστυχισμένο παιδί σὲ στόχο σκοποβολῆς μετὰ πιστολὰ τους.

Πραγματικά, ὅταν μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα ὁ Σπίθας προβάλλει μέσα ἀπὸ τὴς πτυ-

χῆς τοῦ ὕφασματος τῆς σκηνῆς, μετὰ τὸ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπὸ τὴν καπνιά, οἱ Ἴταλοί ἀφήνουν μιὰ ὁμαδικὴ κραυγὴ καὶ σηκώνουν τὰ ὄπλα τους.

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν. Ἐνα αὐτόματο τερετίζει ἀπὸ κάπου ἐκεῖ γύρω καὶ μερικὰ ἄλλα παίρνουν μέρος στὸ γλέντι. Ἴταλοί πέφτουν χτυπημένοι ἀπὸ τὴς σφαῖρες. Οἱ ὑπόλοιποι σκορπίζουν καὶ ζητοῦν γύρω προκαλύμματα για νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπίθεσι!

Για νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ, πρέπει νὰ γυρίσουμε λίγο πρὶ-

σω, στη σπηλιά όπου βρίσκεται το Παιδί - Φάντασμα, ή Κατερίνα, ο Διαβολάκος και οι ηγέτες των Άθρησυνών ανταρτών (*). Πρώτος αντιλαμβάνεται την απουσία του Σπίθα ο Διαβολάκος.

—'Ο Σπίθας!, φωνάζει, Τί έγινε ο Σπίθας;

'Ο Γιώργος πετάγεται όρθιος και τρέχει στην έξοδο της σπηλιάς. Με τα φρυδια ζωραμένα κυττάζει προς τα κάτω, προς το μέρος όπου οι Ίταλοι είναι στρατοπεδευμένοι. Μαντεύει τί έχει συμβή. 'Ο Σπίθας σίγουρα, για να χορτάση το άχρортаγο στομάχι του, έχει κατεβή ως το στρατόπεδο των Ίταλών και έχει κάνει μιιά έπίσκεψη στην κουζίνα τους! Δέν είναι η πρώτη φορά που το άδίακότα πεινασμένο παιδί κάνει ένα τέτοιο παοάτολμο πράγμα, σπρωγμένο από την άκόρεστη πείνα του!

Πρέπει να κάνη κάτι για να τον βοηθήση. Ίσως αυτή τη στιγμή ο Σπίθας να βρίσκεται στα χέρια των Ίταλών. Γυρίζει για να πη κάτι στους άλλους, μα σταματάει. Με την άκρη του ματιού του συλλαμβάνει μιιά φλόγα που άνοσηιδάει μέσα από το σκοτάδι, κάπου στο στρατόπεδο των Ίταλών. Φωνές άντηχούν και στο φώς που σκορπίζει η φωτιά ο Γιώργος βλέπει στρατιώτες να τρέχουν

προς μιιά σκηνή που καίγεται.

Σίγουρα, σκέπτεται, ο Γιώργος, κάτι συμβαίνει εκεί με το Σπίθα.

—Παιδιά, λέει στους άλλους. 'Ο Σπίθας κινδυνεύει! Πρέπει να τον βοηθήσουμε! Όσοι θέλουν μπορούν να με ακολουθήσουν.

Άρπάζει το αυτόματό του και βγαίνει από τη σπηλιά. Τον ακολουθούν όλοι οι άλλοι με τα όπλα στα χέρια. Κατεβαίνουν γοργά την πλαγιά και πλησιάζουν στο μέρος όπου η κουζίνα των Ίταλών καίγεται σαν λαμπάδα.

Άκριβώς τη στιγμή που πλησιάζουν βλέπουν το Σπίθα να βγαίνει κάτω από τη φλεγόμενη σκηνή και τους Ίταλους να έτοιμαζώνται να τον βάλουν στο σημάδι.

'Ο Γιώργος δέ διστάζει ούτε στιγμή. Σηκώνει το αυτόματό του και στέλνει μιιά ριπή από πυρωμένες σφαίρες προς το μέρος των Ίταλών.

Οι άλλοι τών μιμούνται και οι Ίταλοί, που παρακολουθούν το μαρτύριο του Σπίθα και που θέλουν να τον σκοτώσουν σαν σκυλί, άποδεκατίζονται και σκορπίζουν πανικόβλητοι. 'Ο Σπίθας, επίσης, δέ χάνει την εύκαιρία. Περιοτώντας, η μάλλον τρέχοντας, σκυφτά άπομακρύνεται από το στρατόπεδο προς το μέρος των πυροβολισμών, ενώ πάνω από το κεφάλι του σφυρίζουν οι σφαίρες όχι μόνο των δικών του, αλλά και των Ί-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τμήχος.

ταλών που έχουν αρχίσει να απαντούν.

«Η σύγκρουσις δὲν κρατᾶει πολύ. Ὁ Σπίθας κατορθώνει νὰ φτάσῃ κοντὰ στοὺς δικούς του καὶ ἀμέσως ὁ Γιώργος διατάζει ὑποχώρησι, πρὶν οἱ Ἴταλοι προλάβουν νὰ ἀνασυνταχθῶν καὶ περάσουν στὴν ἀντεπίθεσι.

Ἀποσύρονται πρὸς τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, πυροβολῶντας πάντα, καὶ κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν καὶ νὰ χωθῶν μέσα στὰ δάση, ὅπου δὲν τολμοῦν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν οἱ Ἴταλοι.

«Ὅταν παίρνει ἀνάσα ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Σπίθας ἀναστενάζει καὶ μουρμουρίζει:

—Μανούλα μου! Ὅσο σκέπτομαι ὅτι παρὰ λίγο νὰ γίνω ψητός! Ἔτσι μούρχειται νὰ δογκώσω... τὸν εἰκό μου!

Ταγκανίκα

ΕΙΝΑΙ πιά ἔτοιμα νὰ ξεκινήσουν τὰ τέσσερα ἥρωικά παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἀθῆσυνία καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Αἴγυπτο με ἓνα ἐλικόπτερο, ὅταν τὸ Παιδί - Φάντασμα παίρνει ἓνα μῆνυμα πού τὸ κάνει ν'

ἀλλάξῃ σχέδια.

«Ἄκουσε, παιδί μου, τοῦ λέει μὲ τὸν ἀσύρματο ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων Δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς. Δυστυχῶς, πρὶν ἐπιστρέψῃς γιὰ νὰ ἀναπαυθῆς λίγο, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ζητήσω πάλι τὴ βοήθειά σου σ' ἓνα ζήτημα μεγάλης σπουδαιότητος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν. Πληροφοροῦμαι ὅτι οἱ ἐχθροὶ μας προετοιμάζουν ἀνταρσίες τῶν ἰθαγενῶν στὴν Ταγκανίκα, πού βρίσκεται στὰ νότια τῆς Ἀθῆσυνίας. Οἱ ἀνταρσίες αὐτὲς ἔχουν ὡς σκοπὸ τὴν κατάρτιση καὶ τὴν καταστροφή μερικῶν μεταλλείων, στὸ περίφημο βουνὸ Κιλιμιντζάρο, πού χορηγοῦν πολυτίμες πρῶτες ὕλες ἀπαραίτητες γιὰ τὴν πολεμικὴ βιομηχανία τῶν Συμμάχων! Οἱ πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ δροῦν μὲ τόση μαεστρία, ὥστε οἱ δικοὶ μας πράκτορες δὲν ἔχουν ἀκόμη καταφέρει νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τους καὶ νὰ τοὺς πλεuroκοπήσουν! Θὰ ἤθελες, Παιδί - Φάντασμα νὰ πᾶς ἐκεῖ καὶ νὰ βοηθήσῃς τοὺς δικούς μας στὴν προσπάθειά τους νὰ ματαιώσουν τὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν;»

«Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσι τῶν Συμμάχων τῆς πατρίδας μου καὶ τῶν ἐλευθέρων λαῶν, ἀπαιτᾶται τὸ Ἑλληνόπουλο. Δόστε μου ὁδηγίες, στρατηγέ μου. Πού πρέπει νὰ πάω καὶ σὲ ποιόν πρέπει νὰ ἀποτεθῶ;»

«Θά πάς στο Ντάρ ες Σαλαάμ, τήν πρωτεύουσα τῆς Ταγκανίκας. Ἐκεῖ θά ζητήσης τὸ κατάστημα τοῦ Ἀχμέτ Ζοσέ, στήν κεντρική πλατεία τῆς πόλεως, καί θά μιλήσης μαζί του. Εἶναι ὁ καλύτερος ἀπό τοὺς πράκτορες πού διαθέτουμε στήν Ταγκανίκα. Τὸ σύνθημα εἶναι «Τὸ φεγγάρι λάμπει» καί τὸ παρασύνθημα «Ὁ ἥλιος λάμπει πιο πολὺ». Ὁ Ἀχμέτ Ζοσέ, τὸν ὁποῖο θά ἔχω κατατοπίσει στο μεταξὺ γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σου, θά σοῦ ἐξηγήσῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει...»

«Ἔτσι, ἀντὶ νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὸ βορρᾶ μὲ τὸ ἐλικόπτερο πού ἔχει θέσει στή

διάθεσί τους τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο, τὰ τέσσερα Ἐλ ληνόπουλα κατευθύνονται πρὸς τὸ νότο καί μερικὲς ὥρες ἀργότερα, ἐνῶ ἀκόμη εἶναι νύχτα, προσγειώνονται κάπου ἐξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ταγκανίκας, τὸ Ντάρ ες Σαλαάμ.

Στὴ χώρα αὐτή, ὁ Γάργος δὲ χρειάζεται πιά τὴ βοήθεια τοῦ ἐλικοπτήρου. Ἡ Ταγκανίκα εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν κατοχὴ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων καί τὸ Παδισφίντασμα ἔξερει ὅτι τὸ τοπικὸ στρατηγεῖο θά τοῦ δώσει πρόθυμα ὅποια βοήθεια κι ἂν ζητήσῃ.

Δίνει λοιπὸν διαταγὴ στὸν πιλότο νὰ γυρίσῃ στὴν Αἴγυ-

Ὁ Διαβολάκος στέλνει ἐναντίον τοῦ ὄρνειου μιά μολυβένια μπαλίτσα!

Ο Γιώργος τινάζει τον ξύλα Ιθαγενή πάνω στον έδαλο!

πτο και με τους φίλους του μπαίνει στην πόλι και προχωρεί προς την κεντρική πλατεία.

Το κατάστημα του 'Αχμέτ Ζοσέ κάνει το στήθος του Σπίθα να φουσκώσει από χαρά και τα γόνατά του να λυγίσουν από λιγούρα. Είναι ένα έστιάτοριο! Τα Έλληνόπουλα μπαίνουν στην αίθουσα του έστιατορίου και παραγγέλνουν φαγητό, που τους το σερβίρει ένας μεγαλόσωμος Ιθαγενής με παχειά χείλη και μελανιά χαρακτηριστικά. Ενώ ο Σπίθας καταβροχθίζει με άπληστία το ένα πιάτο μετά το άλλο, ο Γιώργος λέει στο γκαρσόνι στην αγγλική γλώσσα:

— Θέλω να δώ τον 'Αχμέτ Ζοσέ...

Το γκαρσόνι περιορίζεται να σηκώσει τους ώμους του και λέει σε σπασμένη αγγλική γλώσσα δείχνοντας μια πόρτα στο βάθος της αίθουσας:

— Εκεί είναι δωμάτιο 'Αχμέτ! 'Αχμέτ όμως πολύ άγριο! Όποιος μπαίνει δωμάτιό του 'Αχμέτ πετάει έξω κλωτσιές!

— Αυτό θα το δούμε, λέει το Παιδί - Φάντασμα.

Λέει στους φίλους του να τον περιμένουν κι' έπειτα σηκώνεται και προχωρεί προς την πόρτα, που του έδεξε το γκαρσόνι. Όταν φτάνη εκεί, χτυπάει τρεις φορές και πε-

ρημένει.

Μιά βρανή φωνή απαντάει από μέσα:

— Ξεκουμπίσου! Όποιος κι' αν είσαι, φύγε πριν σε αρπάξω στα χέρια μου!

Ο Γιώργος πιάνει το πόμολο, τὸ γυρίζει καὶ στρώνει. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ. Στὰ μάτια τοῦ Ἑλληνοπούλου ἀπλώνεται ἓνα μεγάλο δωμάτιο. Τὰ μόνα ἐπιπλά ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα εἶναι ἓνα τραπέζι σκεπασμένο μὲ διάφορα χαρτιά καὶ ἓνα κρεβάτι. Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι, καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα, εἶναι ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας μὲ παχειὰ χεῖλη καὶ κατὰμαυρα μάτια, ποὺ ἀντράφουν ἀπὸ μανιὰ στὸ ἀντικρυσμα τοῦ Γιώργου.

Ὁ ἄντρας πετάγεται ὄρθος γρυλλίζοντας:

— Θέλεις νὰ δοκιμάσης τὰ χάρδια μου, ἔ; Πολὺ καλὰ!

Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στὸ Γιώργο καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Διατηρώντας ὅλη του τὴν ἡρεμία, τὸ Παιδί - Φάντασμα κάνει ἓνα πλάγιο δῆμα, ἀρπάζει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του, τὸ γυρίζει ἀπότομα καί, ἐφαρμόζοντας μιὰ λαβὴ ἰαπωνικῆς πάλης, τὸ ἀναγκάζει νὰ μειλῇ ἀκίνητος, βογγώντας ἀπὸ τοὺς πόνους!

Μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ καθαρὴ, λέει:

— Τὸ φεγγάρι λάμπει!

Τὰ μάτια τοῦ ἄλλου ἀνοί-
ουν διάπλατα. Στὸ πρόσω-

πό του κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνα πλατὺ χαμόγελο.

— ὦ!, κάνει. Ἐσὺ εἶσαι! Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει! Ὁ ἥλιος λάμπει πρὸ πολὺ!

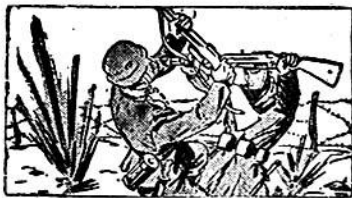
Ὁ Γιώργος τὸν παρατάει καὶ ὁ Ἀχμέτ Ζοσὲ σηκώνεται τρίβοντας τὸ χέρι του καὶ μορφάζοντας.

— Εἶσαι σπουδαῖος, Παιδί - Φάντασμα!, λέει μὲ θαυμασμό. Πῶς κατῶρθωσες ἐσὺ, ἓνα παιδί, νὰ νικήσης ἐμένα, ἓναν ἀπὸ τοὺς πρὸ δυνάτους ἄντρες τοῦ Ντάρ ἔς Σαλαμί;

— Δὲν ξέρεις, Ἀχμέτ Ζοσέ, ὅτι ἡ τέχνη καὶ ἡ πονηριὰ νικοῦν τὴ δύναμι; Ἐξήγησέ μου ὁμῶς; τί σημαίνει ὅλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορά;

— Τὸ κάνω ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὲ ἀφήνουν ἤσυχο, λέει ὁ ἄλλος. Τὸ ἐστιατόριο εἶναι ἡ μάσκα μου, τὸ προκάλυμμα τῆς δράσεώς μου ὡς πράκτορος. Τὸ στρατηγεῖο μου εἶναι μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό. Ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ καταπακτὴ, ὅπου ἔχω ἓνα ἰσχυρὸ πομπὸ ἀσυρμάτου, καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μυστικὰ τηλέφωνα μὲ τὰ ὅποια δίνω διαταγὰς στοὺς ἀνθρώπους μου. Κάθησε, Παιδί - Φάντασμα, καὶ ἀκουστὲ τί συμβαίνει. Πῶσω στὸ βουβὸ Κιλιμαντζέρω ὑπάρχουν μερκὰ μεταλλεῖα ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς Συμμάχους γιατί οἱ Γερμανοὶ, ὅπως ἔχω πληροφορηθῆ, ἔχουν ἀποφασίσει νὰ τὰ καταστρέψουν μὲ κάθε ἐυσία. Ἐπειδὴ ὁμῶς φρουροῦν-

ται άγρυπνα από στρατιώτες, οί πράκτορες του Χίτλεο προσπάθησαν νά συμμαχηθούν με ίθαγενείς και νά τους στρέψουν έναντίον των μεταλλείων, λέγοντάς τους ότι: μιά μέρα άργά ή γρήγορα, τά μεταλλεία θά κάνουν τó ζουνο νά καταρρεύση και νά θάψη όλα τά χωριά! Οί τελευταίες μας πληροφορίες είνχι ότι κατέφερον νά πάρουν με τó μέρος τους, μιά από τίς πιό ίσχυρες φυλές, τή φυλή των Άετών. Πρόκειται για μιά πολεμική φυλή, πού κανένας ώς τώρα δέν έχει μπορέσει νά ύποτάξη γιατί ζή πάνω στο βουνό, σέ άπρόσιτα μέρη, εκεί όπου έχουν τίς φωλιές τους οί περιφημοί άετοί του Κιλιμαντζάρο. Ό κίνδυνος είναι μεγάλος. Όταν οί ίθαγενείς αυτοί έπιτεθούν, τίποτε πιά δέ θά μπορούση νά σώση τά μεταλλεία! Οί στρατιώτες θά πεθάνουν όλοι!... Όταν ή Ταγκανίκα δίνει διαταγές, έκτελούνται πάντα!

Πρός τó Κιλιμαντζάρο

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ζα-
ρώνει τά φρύδια
του και ρωτάει περίεργα:

— Ποιά είναι αύτή ή Ταγκανίκα;

— Είναι ή βασίλισσα τής φυλής των Άετών, μιά πολύ ώραία και πολύ σκληρή γυναίκα, πού ξεπερνάει στο σημάδι: άκόμα και τόν καλύτερο πολεμιστή τής Άφρικής! Όταν θέλη μπορεί νά χτυπήση με ένα βέλος ένα μήλο από έκαστο μέτρα μακριά! Όπως έμαθα λοιπόν, ή Ταγκανίκα άποφάσισε νά κηρύξη τόν ίερό πόλεμο έναντίον των μεταλλείων...

— Δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε για νά τήν μεταπείσουμε; ρωτάει ó Γιώργος.

Ό Άχμέτ Ζοσέ σαλεύει άρνητικά τó κεφάλι του.

— Όχι! Όποιος δοκιμάση νά μπη στα έδάφη τής φυλής τής μπορεί νά είναι βέβαιος ότι θά χάση τή ζωή του. Οί άντρες τής Ταγκανίκα θά τόν παραδώσουν στους άετους του βουνού ώς θυσία! Δοκιμάσα νά άνακαλύψω τους πράκτορες των Γερμανών και νά χτυπήσω από τήν πλευρά αύτή, άποδεικνύοντας στην Ταγκανίκα ότι έμεις είμαστε οί πιό δυνατοί, μιά στάθηκε άδύνατον νά βρώ τó παραμικρό ίχνος τους. Θα μπορούσε νά πη κανείς ότι αύτή τή φορά οί Γερμανοί έχουν στείλει ως πράκτορες άληθινά φαντάσματα!

Ό Γιώργος μένει για λίγο σκεπτικός.

— Είναι πρόθυμος νά σέ βοηθήσω στην ύπόθεσι αύτή,

Ἄχμητ Ζοσέ, λέει ἔπειτα. Τί νομίζεις ὅτι μπορῶ νά κάνω; Τί...

— Ἐνα χτύπημα ἀκούγεται: στήν πόρτα, πού ἀνοίγει καί ἀφήνει νά περάσει ἕνας ἄντρας. Εἶναι Εὐρωπαῖος καί τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του δείχνουν μεγάλη σκληρότητα καί αὐταρχικότητα.

Χωρίς νά προφέρῃ λέξι, ὁ Ἄχμητ Ζοσέ ὀρμάει ἐναντίον του, τὸν ἀρπάζει καί τὸν πετάει ἔξω! Κλείνει ἔπειτα τὴν πόρτα καί γυρίζει κοντὰ στὸ Γιώργο σὰν νά μὴ συνέβη τίποτε.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ζαρώνει πάλι τὰ φρύδια του.

— Ποιός ἦταν αὐτός; ριτάει.

— Ἐνας ἄποικος. Γαλλικῆς καταγωγῆς. Ἔρχεται κάθε τόσο καί με ἐνοχλεῖ ζητώντας μου δάνεια... Ἄς μὴ χάνουμε ὅμως τὴν ὥρα μας με αὐτόν. Μὲ ρώτησες πῶς μπορεῖς νά με βοηθήσης, Παιδί - Φάντασμα. Ὁ μόνος τρόπος εἶναι νά μπορέσης νά πλησιάζης τὴ βασίλισσα τῶν Ἀετῶν. Ἄν μπορούσε νά γίνῃ κάτι τέτοιο, θὰ ἦταν ἴσως δυνατὸν νά ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἀνατρέψουμε τὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν...

— Πολὺ καλά, λέει ὁ Γιώργος. Ἐχεις ἕνα χάρτη; Ὁραία! Δεῖξε μου τὸ μέρος ὅπου θρῖσκεται ἡ φυλὴ τῶν Ἀετῶν...

Ὁ Ἄχμητ Ζοσέ ἀπλώνει πάλιν στὸ τραπέζι ἕνα χάρτη

καί λέει δείχνοντας μιὰ περιοχή πάνω στὸ βουνὸ Κιλμμαντζάρο:

— Ἐδῶ εἶναι τὸ βασίλειο τῆς Ταγκανίκα! Γιὰ νά φτάσῃ κανεὶς ὡς ἐκεῖ, πρέπει νά περάσῃ ἀπὸ τὴν Κοιλιάδα τῆς Σιωπῆς, πού εἶναι ἐκεῖ, καί ἀπὸ τὴ μεγάλη Χαράδρα τῶν Σκελετῶν, πού ἔχει ὀνομασθῆ ἔτσι, γιατί ἐκεῖ ρίχνουν οἱ ἀετοὶ τὰ κόκκαλα τῶν θυμάτων τους. Πρόσεξε ὅμως, Παιδί - Φάντασμα! Σὲ προσδοποῶ! Ὁ κίνδυνος πού θὰ διατρέξῃς εἶναι μεγάλος! Εἶσαι πολὺ τυχερὸς ἂν καταφέρῃς νά φτάσῃς ζωντανὸς ὡς τὴ βασίλισσα Ταγκανίκα! Γὲ πρὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι θὰ σέ σκοτώσουν στὸ δρόμο οἱ ἄντρες τῆς καί ὅτι τὰ ὄρνεα θὰ καταβροχθίσουν τὴ σάρκα σου!

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Ὁ θάνατος εἶναι ἀδιάκοπος σύντροφός μου καί δὲν τὸν φοβοῦμαι, λέει χαμογελώντας. Ἐξάλλου, μπορεῖ νά μὴ εἶναι τόσο τρομακτικὰ τὰ πράγματα ὅσο πιστεύεις. Δὲν ἀποκλείεται νά εἶναι ἡ Ταγκανίκα μιὰ γυναίκα με καρδιὰ καὶ αἰσθήματα καί νά θελήσῃ νά με ἀκούσῃ πρὶν ἀποφοισίση νά με σκοτώσῃ. Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν με ἀκούσῃ, θὰ καταφέρω νά τὴν πείσω ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐννοῦν ἄδικο.

— Τὸ εὐχομαί αὐτό, Παιδί - Φάντασμα, λέει ὁ Ζοσέ. μονότι δὲν τὸ πιστεύω!

Ὁ Γιώργος ἀφήνει τὸν πράκτορα τῶν Συμμαχῶν καὶ γυρίζει στὴν αἰθουσα τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ὁ Σπίθας, μπροστὰ στὰ κατὰπληκτα ἐλέμματα τοῦ γκαρσονιῶ. ἔχει φτάσει αἰσίως στὸ... δέκατο πέμπτο πιάτο του!

Μὲ δυσκολία κατορθώνει νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴ τραπέζι καὶ μαζί μὲ τὴν Κατερίνα καὶ τὸ Διαβολάκο νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ βουνό Κιλίμαντζάρο, λέει ὁ Γιώργος στοὺς φίλους του. Θὰ πάω νὰ ζητήσω ἓνα αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων τῆς πόλεως καὶ θὰ ξεκινήσουμε πρὶν ξημερώσει ἐντελῶς. Δὲν πρέπει νὰ σὰς κρύψω ὅμως ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες. Πηγαίνουμε σὲ μιὰ χώρα, ὅπου κανένας λευκὸς δὲν ἔχει τολμήσει ἀκόμη νὰ πάη καὶ ὅπου ἔχουν ἀφήσει τὰ κόκκαλά τους ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ μπήκαν σ' αὐτὴ χωρὶς νὰ ἀνήκουν στὴ φυλὴ ποὺ ζῆ ἐκεῖ!

— Γιώργο, λέει ἡ Κατερίνα χαμογελώντας γλυκὰ γὰ τί μᾶς τὸ λές αὐτό; Ἔχεις τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ κίνδυνος μᾶς τρομάζει καὶ ὅτι θὰ σὲ ἀφήσουμε ποτὲ νὰ πᾶς μόνος; Ἄς μὴ χάσουμε λοιπὸν τὰ λόγια μας!

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἕνα αὐτοκίνητο βγαίνει ἀπὸ τὸ

Ντάρ ἐς Σαλαάμ, ἐνῶ ὁ οὐρανόσ ἐχει ἀρχίσει νὰ γίνε-ται γκριζὸς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Τὰ τέσσερα τοιμῆρὰ παιδιὰ ξεκινοῦν γιὰ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ τῆς ζωῆς τους.

Ἀνάβασις στὸ βουνό

Ε ΧΕΙ ξημερώσει πιὰ ἐντελῶς καὶ τὸ αὐτοκίνητο βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸ Ντάρ ἐς Σαλαάμ, ὅταν ὁ Γιώργος, ποὺ εἶναι καθισμένος στὸ βολάν, φρενάρει ἀπτότομα. Μὲ τὰ χεῖρα ζωωμένα, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ πηδαίει ἔξω. Σκυβεὶ πάνω στὸ δρόμο, μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο, καὶ ἐξετάζει τὸ ἔδαφος. Διακρίνει ἐκεῖ καθαρά ἴχνη ἀπὸ τροχοὺς αὐτοκινήτου. Εἶναι ἐντελῶς πρόσφατα ἴχνη, γιὰ τὸ ἔδαφος εἶναι ἀκόμη στρωμένο μὲ τὴν δροσιά τῆς νύχτας καὶ οἱ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἔχουν περάσει πάνω ἀπὸ τὴν δροσιά.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει κοιμιά σημασία, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ σημαίνει πολλά. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι τυχαία ἡ διάβασις τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ, ὅπως δὲν ἀπο-

κλείεται να πρόκειται για κάποιον πράκτορα του έχθρου που έμαθε τί σκοπεύει να κάνει το Παιδί - Φάντασμα και τρέχει να προλάβει να ειδοποιήσει την βασίλισσα Γαγκανίκα και να του στήσει παγίδα!

Ανεβαίνει πάλι στο αυτοκίνητο και συνεχίζει το ταξίδι. Με μεγαλύτερη προσοχή όμως τώρα. Τα μάτια του έρευνοούν αδιάκοπα τα γύρω και δεν παύουν να εξετάζουν το δρόμο. Τα ίχνη του άλλου αυτοκινήτου διακρίνονται πάντα. Η δροσιά δεν υπάρχει πια, μα η σκάνη που σκεπάζει το δρόμο είναι αρκετή για να διατηρήσει τα άποτυπώματα των τροχών.

Όταν, έπειτα από μερικές ώρες, το αυτοκίνητο με τα παιδιά φτάνει στους πρόποδες του βουνού Κιλιμαντζάρου, ο Γιώργος αναγκάζεται να παρατήρη το αυτοκίνητό του γιατί ο δρόμος μεταβάλλεται τώρα σε ένα στενό μονοπάτι.

Πριν προχωρήσει όμως, κούβει το αυτοκίνητό του μέσα σε μερικούς μεγάλους θάμνους κι' έπειτα ψάχνει να βρή το αυτοκίνητο του άλλου. Τό βρίσκει έπειτα από επίμονες έρευνες πίσω από μερικούς πανύψηλους βράχους. Είναι ένα κοινό αυτοκίνητο, παλιό και φθαρμένο. Ο Γιώργος σημειώνει τον αριθμό του και, μαζί με τους φίλους του, αρχίζει να ανεβαίνει στο βουνό.

Δεν ακολουθεί όμως την πο-

ρεία που του είχε υποδείξει ο Άχμετ Ζοσέ. Σκέπτεται ότι, αφού οι πράκτορες του έχθρου έμαθαν ότι έσκοπευε να επισκεφθή τη βασίλισσα Γαγκανίκα, σίγουρα θα του έστησαν παγίδα και μάλιστα πάνω στα περάσματα που είναι φυσικό να ακολουθήσει κανείς όταν θέλει να φτάσει στη χώρα της φυλής των Άετών.

Με τη βοήθεια ενός χάρτη που έχει μαζί του, το Παιδί-Φάντασμα καθορίζει την πορεία που πρέπει να ακολουθήσει τα παιδιά και καταστρώνει ένα σχέδιο δράσεως.

— Άκούστε, τους λέει. Από δυο μεροές μπορούμε να φτάσουμε ως τη χώρα των Άετών. Από δυο χαράδρες που ανεβαίνουν προς την κορυφή του βουνού παράλληλα και σε μικρή απόσταση ή μα από την άλλη. Θα χωριστούμε σε δυο ομάδες και θα δοκιμάσουμε να ανεβούμε οι δυο από τη μια και οι άλλοι δυο από την άλλη χαράδρα. Η Κατερίνα θάρθη μαζί μου και ο Διαβολάκος θα πάει με το Σπίθα. Το ανέβασμα θα κρατήσει ασφαλώς όλη την μέρα και όλη τη νύχτα και ίσως ένα μέρος της επόμενης μέρας. Για να μη χάσει ο ένας τον άλλο, θα σταματήσουμε αύριο το πρωί στις δέκα ακριβώς και θα καλέσουμε ο ένας τον άλλο με κραυγές και κρουάγια. Υπολογίζω ότι θα βρισκόμαστε πια τότε πολύ κοντά στο χωριό της φυλής των Άετών. Αν στο μεταξύ υποστούμε καιμιά επί-

θεσί, θα δώσουμε το σήμα του συναγερμού με πυροβολισμούς. Ειτάξει;

— Ειτάξει!, λένε τα άλλα παιδιά.

Ο Γιώργος, τους οδηγεί στην αρχή των δύο χαρακρών και το ανέβασμα αρχίζει. Το Παιδί - Φάντασμα με την Κατερίνα ακολουθούν τη μία χαράδρα με γοργό βήμα. Ο Σπίθας και ο Διαβολάκος αρχίζουν να ανεβαίνουν την άλλη, αλλά όχι και τόσο γοργά, γιατί ο Σπίθας σταματάει κάθε τόσο για να κόψη καιένα φρούτο από τα λιγοστά δέντρα, που φυτρώνουν μέσα στη χαράδρα.

Είναι πιά προχωρημένο το απόγειο, όταν ο Σπίθας και ο Διαβολάκος φτάνουν σε ένα είδος πλατώματος, όπου η χαράδρα σταματάει για να συνεχιστή πάλι έκαστο δέντρο πιά πέρα.

Το πλάτωμα είναι κατάφυτο από δέντρα, που είναι φρωτωμένα με άγριους άλλα χυμώδεις καρπούς. Όπως είναι φυσικό, το αδιάκριτα πεινασμένο παιδί ρίχνεται με τα μούτρα στα φρούτα αυτά. Ο Διαβολάκος διαμαρτύρεται:

— Σπίθα, του λέει, αυτό που κόψεις είναι επικίνδυνο. Δεν πρέπει να απομακρύνεται ο ένας από τον άλλο! Δεν αποκλείεται να υποστούμε επίθεση από τους ιθαγενείς και πρέπει να είμαστε μαζί! Δεν...

Ένας πορπάξενος κρότος, σαν να τινάζουν κουβάρες, τον διακόπτει. Ταυτόχρονα, η

φωνή του Σπίθα ουρλιάζει από κάπου πιά πέρα:

— Μοιούλα μου! Όλοκλιρο ζαρκάδι! Θα τρελλαθώ! Ξεκουμπίσου από δω, παιλιόκοτα!

Ο κρότος προέρχεται από τα τεράστια φτερούγια ενός μεγάλου αετού, που αναπηδάει πίσω από μερικά δέντρα φτεροκοπώντας και αφήνοντας ζωηρές μαινισμένες κραυγές. Ανοίμεσα στους κορμούς των δέντρων, ο Διαβολάκος διακρίνει το Σπίθα σκιμμένο πάνω από ένα σκοτωμένο ζαρκάδι και καταλαβαίνει. Ο αετός σκότωσε το ζαρκάδι και, καθώς έτοιμαζόταν να το κουβαλήσει στη φωλιά του, ο Σπίθας τον είδε και τον κυνήγησε για να φάη αυτός το ζαρκάδι! Χωρίς να το θέλη, ο Διαβολάκος βάζει τα γέλια...

Και τότε ξαφνικά το πρόσωπο του μικρού παιδιού γεμίζει φρίκη!

Έναέριο ταξίδι

ΒΛΕΠΕΙ το τεράστιο όρνεο να χαμηλώνει απότομα, να κάνει μια βουτιά προς τα κάτω, να ρίχνεται πάνω στο Σπίθα, να

Ἡ βασίλισσα Ταγκανίκα καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ταυτάνουμ τὰ βέλη τους!

τόν αρπάξει με τὰ νύχια του και νὰ ἀπογειώνεται πάλι και νὰ πετάει πρὸς τὸν οὐρανὸν, κουβαλώνοντας τὸ Σπίθα μαζί του!

Αὐτὸ πού συνέβη εἶναι τόσο καταπληκτικὸ καὶ ἀπρόσδοκητο, ὥστε ὁ Διαβολάκος δὲ βρῖσκει τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσῃ. Θὰ μπορούσε, ὡς ἀκόμη ὁ αἰετὸς ἦτον χριμηλά, νὰ τὸν χτυπήσῃ με τὴ σφεντόνα του ἢ με τὸ πιστόλι του και νὰ σώσῃ τὸ Σπίθα. Τώρα ὅμως τὸ ὄρνεο ἔχει κίχλας ἀνεβῆ τόσο ψηλά, ὥστε, ἂν τὸ χτυπήσῃ, ὁ Σπίθας θὰ σκοτωθῆ πάφτοντας ἀπὸ τέτοιο ὕψος.

Περικοιζέται λοιπὸν με τὴν ψυχὴ γεμιστὴ τρόμο νὰ παρακολουθήσῃ τὸ πουλι, καθὼς πετάει πρὸς τὴ φωλιά του. Ὁ αἰετὸς ὑψώνεται κατοκρούφα πρὸς μιὰ ἀπότομη κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅπου τὰ παιδιὰ ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι θὰ ἔφτανε μόνον κατὰ τὰ ξαμερώμα, τὰ ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὴ χαράδρα.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Διαβολάκος μουσιμουρίζει:

—Ὁ Σπίθας κάνει τὸ τσιξίβι του ἀεροπορικῶς!

Ἡ κατάσταση εἶναι ὅμως τοῦ φουκαρά τοῦ Σπίθα εἶναι τοιαυτή. Ὁ αἰετὸς ἀνεβαίνει ὄλο και πὺ ψηλά και κότω ἢ χαράδρα μικραίνει ὄλοένα.

—Μαιουλά μου!, βογγάει ὁ Σπίθας. Τί μοῦ κάνεις, παλιόκοτα; Πού με πηγαίνεις; Μαιουλά μου! Ἀπὸ τὴ συγκινησι, χώνεμα ὄλα τὰ φρούτα πού ἔχω φάει και θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Ἄφησέ με! Ναί, ἀφῆσέ με!... Ὅχι, ὄχι! Μὴ με ἀφήσης! Θὰ γίνω κομ

μάτια! Χαμήλωσε σιγά - σιγά και ἀκούμησέ με ἄπαλά στὸ χῶμα! Μαιουλά μου! Δὲ με ἀκούει ἢ παλιόκοτα! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκρὸν αὐτὸ πού μοῦ κάνης! Ἄν δὲ σὲ φάω ψητό, παλιόπουλο, νὰ μὴ με λένε ἐμένα Σπίθα!

Ἐνῶ τὸ ἀδιόκοτα πεινασμένο και κοίμιστηρημένο στὸ μουλο παιδι μιλάει ἔτσι, ὁ αἰετὸς φτάνει στὴν κορυφὴ τῶν βράχων και προσγειώνεται μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά, ἔπειτα σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ χόρτα, ὅπου τὸν περιμένουν ἓνας θηλυκὸς αἰετὸς και δύο αἰετόπουλα, πού αἰκίμη δὲν ξέρουν νὰ πετοῦν.

Ἀκουμπάει τὸ Σπίθα ἀνάμεσα τους και τὸν ἀφήνει. Ἐλαλισμένος, ὁ Σπίθας μένει ἀκίνητος γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Ὅταν συνέρχεται, τὰ μάτια του γεμίζουν φρίκη. Βλέπει τὴν αἰετίναι και τὰ αἰετόπουλα νὰ ἐτοιμαζόνται νὰ ὀρυήσουν ἐνωστῆτον του και νὰ τὸν κατασπαράξουν!

—Μαιουλά μου!, βογγάει ὁ Σπίθας. Ἐγὼ ὁ μεγαλύτερος φαγάς τοῦ κόσμου νὰ φαγωθῶ και μάλιστα ζωντανός! Δὲν τὸ παραδέχομαι αἶτο! Δὲν ἐνωρὸ νὰ καθῆσω νὰ με φάνε αὐτὰ τὰ ὑπερτροφικὰ τοτόπουλα!

Και τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ. Ὁ αἰετὸς τοῦ αἶνει ἓνα γερὸ ραμφισιμα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ και ὁ Σπίθας χάνει τίς αἰσθήσεις του.

Πέφτει χόμω, ἐπάνω στὰ ξερὰ χόρτα. Ὁ αἰετὸς τὸν πιάνει με τὸ ράμφος του ἀπὸ τὸ

πουκάμισο και τον σέρνει μέσα στην σπηλιά, που είναι μεγάλη σαν ένα δωμάτιο. Εκεί τον αφήνει χάλωτο και τα αετόπουλα πλησιάζουν και άρχίζουν να τον τσιμπούν. Μα δεν έχουν τη δύσμη να κόψουν κρέας και να τον φάνε και αιτό το καταλαβαίνει βέβαια έαετός γιατί αντίβλάσσει μερικές κραυγές με τη γυναίκα του και απογειώνεται πάλι, για να πάη να φέρη φαγητό που να μπορούν να το καταβροχθίσουν τα παιδιά του.

Στό μεταξύ, ο Διαβολάκος, γεμάτος τρόμο για την τύχη του φίλου του, δοκιμάζει να σκαρφαλώση στα βράχια, που υψώνονται σχεδόν κατακόρυφα προς τον ουρανό, για να προσπαθήση να σώση το φίλο του από τη φωλιά των όρνέων.

Μα δεν άννει να απογοητευθί. Τα βράχια είναι τόσο άπότημα ώστε μόνο αν είχε φτερά θα κατάφερνε να θτάση ως εκεί πάνω!

Και τότε βλέπει τον αετό και άμέσως έπειτα την αετίνα να άπογειώνονται από τη φωλιά τους και να χειμλώνουν προς το μέρος όπου βρίσκεται το σκοτωμένο ζαρκάδι και μια ιδέα άστράφτει στο μυαλό του.

Κατεβαίνει γοργά και τρεχει κοντά στο ζαρκάδι. Εκεί κάνει κάτι παράξενο. Άνασηκώνει το νεκρό ζωό, χώνεται από κάτω του, τυλίγει τα μπράτσα του γύρω του και περιμένει. Ό αετός κατεβαι-

νει και άρπάζει το νεκρό ζαρκάδι με τα νύχια του. Χτυπάει τα φτερά του και άπογειώνεται χωρίς να προσέξη ότι μαζί με το ζωό σηκώνει στον άέρα κι' ένα άλλο παιδί!

Τό ταξίδι στον άέρα διαρκεί μόνο μερικά λεπτά κ' έπειτα ο Διαβολάκος νοιώθει να άκυμπάη το σώμα του πάνω σε ξερά χόρτα. Παρατάει το ζαρκάδι, αλλά όχι έγκαιρος. Γιατί στο μεταξύ ο αετός σέρνει το ζωό μέσα στην σπηλιά και ο Διαβολάκος σέρνεται μαζί και το κεφάλι του χτυπάει στο βράχο του στοιμίου της σπηλιάς και χάνει τις αισθήσεις του!

"Όταν συνέρχεται, βλέπει ότι βρίσκεται άκίμη στην ίδια θέση, κοντά στο στόμιο της σπηλιάς. Κυττάζει μέσα και βλέπει ένα θάμα που τον κάνει να οργισί. Ό Σπίθας είναι ξαπλωμένος χάλωτο, άμαίσθητος. Δίπλα του, τα αετόπουλα καταβροχθίζουν το ζαρκάδι, που ο αετός έχει κομματιάσει με το ράμφος του.

Καιώς κυττάζει, βλέπει το Σπίθα να άλοίγη τα μάτια του, να κυτάξη γύρω και να πετάγεται όρθιος.

— Μουούλα μου!, φωνάζει ο Σπίθας βλέποντας ότι ο άερος και η αετίνα λείπουν. Τώρα θα σάς δείξω έγώ, παλιοκοτόπουλα! Θα σάς φάω όλο το φαγητό και θα σάς άφήσω να πεθάνετε της πείνας!

Καί, πριν ό Διαβολάκος προλάβη να επέμβη, όρμηξη έναντιον των πουλιών και άρχίζει να άρπάξη τά κομμάτια τή κοβας και να τά καταβροχθίζη! "Ετσι όπως είναι, ώμά!...

Τά αετοπουλάκια άγριεύουν και μιá κωμικότραγική πάλη άρχίζει ανάμεσα στα αετόπουλα και στο Σπίθα. Κάθε κομμάτι κρέατος που άρπάξει ό Σπίθας τή άρπάζουν και τά πουλιά και τραβούν για να τού τή πάρουν. Τράβα ό Σπίθας και τραβά τά πουλιά, θγαίνουσι όλοι τους έξω, στο σωρό των ξερών χορτων, και ή πάλη συνεχίζεται εκεί!

Ό Διαβολάκος άποφασίζει να επέμβη, πριν ό Σπίθας χάση τήν Ισορροπία του. Βγάζει τή σφεντόνα του από τήν τσέπη του, τοποθετεί μιá μπαλίτσα από μολύβι στο πετσόκι της και σημαδεύει μέ προσοχή τή ένα από τά αετόπουλα. "Αφήνει τή λάστιχο και τή ένα από τά αετόπουλα κάνει μιá στροφή γύρω από τόν έαυτό του και σωριάζεται χαίμω. Δεν είναι νεκρό. Ό Διαβολάκος κανόνισε ώστε να μη δώση μεγάλη φόρα στη μπαλίτσα του και να μη σκοτώσι τή πουλί.

Μιá δεύτερη μπαλίτσα όίχνει άναίσθητο και τή δεύτερο αετόπουλο. Τότε μονο ό Σπίθας άντιλαμβάνεται τήν παρουσία τού Διαβολάκου και μένει μέ τή στόμα άνοχτο και γεμάτο από τή κρέας τού

ζαρκαδιού.

— Μαιούλα μου!, μουμουρίζει καταπιπνοντας τή κρέας. Πώς δρέθηκες έδω, Διαβολάκο;

Ή επίθεσις των όρνέων

ΤΟ ΜΙΚΡΟ παιδί δεν προλαβαίνει να άαντήση. Μέ τήν άκρη τού ματιού του βλέπει τόν αετό να πλησιάζη στη φωλιά του πετώντας μέ μεγάλες κινήσεις των φτερών του. Λίγο πιο πέρα, κάνει τήν εμφάνισι της ή αετίνα.

— Γρήγορα, Σπίθα!, λέει. Γρήγορα! "Εχεις τή πιστόλι σου; Πρέπει να μην άφήσουμε τά όρνεα να προσγειωθούν έδω, άλλοιώς θα μάς σκοτώσουν μέ τά ράμφη τους όταν δούν τά μικρά τους άναίσθητα! Πυροβόλησε στον άέρα. Δέ θέλω να τά σκοτώσουμε. Στο κάτω-κάτω έσύ φταίς για όλην αύτή τήν ιστορία, που θέλησες να κλέψης τή ζαρκάδι από τόν αετό!...

Ό Σπίθας τραβάει τή πιστόλι του και, καθώς τά δυό όρνεα πλησιάζουν στη φωλιά τους, πυροβολεί έναντιον τους, αλλά φροντίζοντας να

σημιαδέψη έτσι ώστε να μην τὰ χτυπήση. Ὁ ἀετός, τρομαγμένος, γυρίζει καὶ ἀπομακρύνεται πετώντας. Ἡ ἀετίνα όμως, σὺν μητέρα, δὲ θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιά της.

Κάνει μιὰ βόλτα καὶ ξαναγυρίζει γιὰ μιὰ ἐπιτεθῆ. Μὰ ὁ Διαβολάκος τὴν περιμένει ἑτοιμος, μὲ τὴ σφεντάνα του πενταμῆτη. Ὅταν τὸ ὄρνεο δρῖσκειται σὲ ἀπόστασι μερικῶν μόνον μέτρων, ἀφήνει τὸ λάστιχο. Ἡ μπαλίτσα σκίζει τὸν ἀέρα σφυρίζοντας καὶ χτυπάει τὴν ἀετίνα στὸ ἀριστερὸ φτερό. Ἀφήνοντας κραυγὴς πόνου καὶ λύσσης, τὸ πουλὶ ἀπομακρύνεται. Ἔνας, όμως, φανερό ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ καὶ θὰ ἐπιτεθῆ πάλι.

— Γρήγορα, Σπίθα!, λέει πάλι ὁ Διαβολάκος. Ἀκολούθησέ με!

Τὰ δύο παιδιὰ ἀπομακρύνονται γοργὰ τρέχοντας ἀνέμεσα στὰ βράχια καὶ κατεβαίνουν πρὸς τὴν ἀντίθετη πλαγιά τῆς κορυφῆς, ποὺ δὲν εἶναι τόσο ἀπόταμη ὅσο ἡ ἄλλη. Τὰ πουλιὰ δοκιμάζουν νὰ τοὺς κυνηγήσουν, μὰ μερικὲς μπαλίτσες τοῦ Διαβολάκου τὰ κίνουν νὰ ἀπομακρυνθῶν καὶ νὰ γυρίσουν στὴ φωνά τους.

— Φτηνά τὴ γλυτώσαμε, Σπίθα!, λέει ὁ Διαβολάκος. Τί σοῦ ἦρθε νὰ θελήσης νὰ πάρῃς τὸ ζωράκι; Γιατί δὲν ἄφηρες ἤσυχο τὸ πουλὶ;

— Ἐοὐ νὰ κυτᾶς τὴ δουλειά σου!, λέει ὁ Σπίθας ἀ-

γριεμένος. Τέτοιος φίλος εἶσαι; Ἡθελᾶς δηλαδή νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα; Ἐξάλλου, γιατί παραπονεῖσαι; Δὲ βλέπεις ὅτι ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ ποὺ θέλοισι πορεῖα ὡς αὐριο τὸ πρωὶ σχεδὸν γιὰ νὰ φτάσουμε; Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ξαπλώσουμε ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωὶ νὰ δώσουμε σύνθημα στὸ Γιῶργο ὅτι φτάσαμε! Ἐμπρός, λοιπὸν!

Τὰ δύο παιδιὰ ἀπομακρύνονται ἀκόμη λίγο ἀπὸ τὴ φωλιὰ τῶν πουλιῶν γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, βρίσκουν ἕνα μαλακὸ μέρος κάτω ἀπὸ μερικὰ δέντρα καὶ ξαπλώνουν.

**

Στὸ μεταξύ ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Κατερίνα ἀνεβαίνουν μὲ μιὰ γάλη δυσκολία τὴ χειραυρα ποὺ ἔχουν ἀκολουθήσει. Οἱ ὄρες περνοῦν. Τὰ δύο παιδιὰ στοιματοῦν κάθε τόσο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν κι' ἐπειτα συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Σιγὰ σιγὰ, βραδυάζει, ἀλλὰ ὁ Γιῶργος δὲ θέλει νὰ στοιματήσουν. Δὲν ξέρει τί θὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ θέλει νὰ ἔχῃ ρτίζῃ στὸν προορισμὸ του πρὶν ξημερώσῃ ἢ τουλάχιστο πρὶν προχωρήσῃ ἡ ἄλλη μέρα.

Πρὶν πέσῃ ἐντελῶς τὸ σκοτάδι, ἕνας μακρυνὸς πυροβολισμὸς ἀκούγεται ἀπὸ κάπου ἀριστερά. Εἶναι ὁ πυροβολισμὸς τοῦ Σπίθα ἐναντίον τοῦ ἀετοῦ. Ὁ Γιῶργος ἀνασκιρτάει.

— Κάτι συμβαίνει στὰ

παιδιά! λέει στην Κατερίνα. Πρέπει να πρέξω να δώ. Ακουσε, Κατερίνα. Έσ'υ θά τυνεχίσης τὸ ἀνέβασμα, μὲ πολλή προσοχή ὄμως. κι' ἐγὼ θά προσπαθῆσω νὰ φτάσω τὸ Σπίθα καὶ τὸ Διαβολάκο, στήν ἄλλη χαράδρα καὶ νὰ τοὺς βοηθῆσω. Θά συναπτηθεύμε στὸ τέρμα τῆς χαράδρας αὐτῆς ὅπου θά μὲ περιμένῃς ὅταν φτάσης. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Τὰ δυὸ παιδιά χωρίζουν. Ἡ Κατερίνα συνεχίζει τὸ ἀνέβασμα τῆς χαράδρας. Ὁ Γιώργος σκαρφαλώνει στὰ τοιχώματα τῆς χαράδρας, βγαίνει ἔξω, διασχίζει ἕνα ἀνοικτὸ διάστημα καὶ κατεβαίνει μέσα στήν ἄλλη χαράδρα, ἐκεῖνη πού θά ἀκολουθοῦσαν ὁ Σπίθας μὲ τὸ Διαβολάκο.

Δὲν ἀργεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῶν δύο παιδιῶν στὸ ἀμμώδες ἔδαφος τῆς χαράδρας. Τὰ ἀκολουθεῖ γιὰ ἕνα διάστημα φωτίζοντας κάθε τόσο τὸ ἔδαφος μὲ τὸ φαλάκι του. Ξαφνικὰ σταματῆται. Τὰ ἴχνη σταματοῦν καὶ χάνονται στὴ βάση ἐνὸς παύσηλου βράχου, πού ὑψώνεται ὡς μιὰ ἀπὸ τίς κορυφές τοῦ βουνού. Χάνονται μυστηριωδῶς, κοιτὰ σ' ἕνα μέρος, ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι γεμάτο αἵματα!

Ἕνα ρίνος ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του. Δὲν ξέρει ὅτι τὰ αἵματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ ἕνα ζαρκάδι καὶ νομίζει ὅτι τὰ δυὸ

παιδιά ἔχουν πέσει σὲ κάποια παγίδα καὶ ὅτι ἔχουν σκοτωθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τῆς βασιλισσας Ταγκαίνικα.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Σίγουρα, εἶναι καὶ οἱ δύο τοὺς νεκροὶ αὐτῆ τῆ στιγμῆ! Ἔκανα πολὺ ἄσχημα νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ἀνεβοῦν μόνοι τοὺς τῆ χαράδρα, ἀφοῦ ἤξερα ὅτι οἱ πολέμιότῃς τῆς φυλῆς τῶν Ἀετῶν θά ἔστησαν παγίδα κάπου γιὰ νὰ μάς πιάσουν! Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνος πού τοὺς ἔσπρωξε στὸ θάνατο! Πρέπει λοιπὸν νὰ κἀνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς βρῶ καὶ νὰ τοὺς βοηθῆσω στήν περίπτωσι πού εἶναι ἀκόμη ζωντανοί, ἢ νὰ πάρω τὰ σάμοπά τους καὶ νὰ τὰ θάψω χριστιανικὰ, διὲν εἶναι νεκροί!

Ψάχνει γύρω γιὰ νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τῶν ἀνθρώπων πού τοὺς σκότωσαν καὶ τοὺς ἀπήγαγον, μὰ δὲ βρῖσκε τίποτε καὶ αὐτὸ τοῦ προκτελεῖ τὴν ἀπορία.

— Παρίεργο!, μονολογεῖ. Πῶς ἦρθαν ἐδῶ οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοὶ; Πετώντας;

Δὲν ξέρει ὁ Γιώργος. Πόσο κοντὰ στήν ἀλήθεια εἶναι τὰ λόγια του αὐτὰ ἀφοῦ πρᾶγματι πετώντας ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ.

Πάντως ἀποφασίζει νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀνέβασμα τῆς χαράδρας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ πρὶό πάνω ἄλλα ἴχνη...

Στά χέρια της Φυλής των 'Αετών

ΕΙΝΑΙ πιά προχωρημένη ή νύχτα, όταν ο Γιώργος σταματά ξαφνικά. Ένας ελαφρός ήχος σαν θρόισμα φύλλων φτάνει ως τ' αυτιά του. Μένει ακίνητος και κυττάζει γύρω προσπαθώντας να τρυπήσει το σκοτάδι με το βλέμμα του.

Για μερικές στιγμές, δεν ακούει και δεν βλέπει τίποτα. Έπειτα, δυο σιλουέτες προβάλλουν απότομα πίσω από ένα βράχο και δαμούν έναντιόν του. Είναι δυο μεγαλύτεροι ιθαγενείς που κινούνται με ευκινησία πηθήκην και γρηγοράδα πάνθηρος.

Το Παιδί-Φάντασμα δε χάνει την ψυχραιμία του στην όποια όφειλε πολλές φορές τη σωτηρία του. Πεσιμένει την επίθεσι των δύο ιθαγενών ακίνητος και, την τελευταία στιγμή, αντίδρα κεραινοβόλα. Ασπάζει τον πιο κοντινό από τους αντιπάλους του τη στιγμή που αυτός είναι έτοιμος να τον τρυπήσει περαπέρα μ' ένα ακόντιο, τού έ-

φαιμόζει μια λαβή Ιαπωνικής πάλης και τον έκσφενδονίζει επάνω στον άλλο που έρχεται πίσω του.

Οι δυο ιθαγενείς συγκρούονται με τόση όριμη, ώστε σιροιάζονται και οι δυο χείλι με τις αισθήσεις τους χαμένες.

Ο Γιώργος, λαχανιασμένος ελαφρά από την προεπάθεια που κατέβαλε, κάνει ένα βήμα προς το μέρος τους. Μά δεν προλαβαίνει να κινήσει και δεύτερο. Άκούει γοργά θήματα πίσω του, κάνει να γυρίσει, μα κάτι σκληρό τον χτυπάει στο κεφάλι.

Ένας πόνος διαπερνάει το κορμί του από τη μια άκρη ως την άλλη και το Παιδί-Φάντασμα χάνει τις αισθήσεις του...

Όταν συνέρχεται, είναι ξαπλωμένος χάρω, στο σκληρό έδαφος. Πριν ανοίξει τα μάτια του, δοκιμάζει τα μέλη του και διαπιστώνει με χαρά ότι δεν είναι δεμένα.

Ανοίγει τα μάτια. Είναι ξαπλωμένος μέσα σε ένα είδος πλατώματος, πάνω στο δουνό. Γύρω υψώνονται βράχοι, στις βάσεις των οποίων χάνσκουν τα σπόμια σπηλιών. Μερικοί ραιμοίθοι ιθαγενείς στέκονται γύρω του και άλλοι κυκλοφορούν μέσα στο πλάτωμα, όπου κατά διαστήματα είναι αίμαιμένες φωτιές. Σίγουρα, αυτό είναι το χωριό της φυλής των 'Αετών, που ζούν, όπως τα συμκονιμά τους ζώα, μέσα σε σπηλιές και όχι σε καλύβες όπως οι

άλλοι Ιθαγενείς της Αφρικής.

Σε απόστασι μερικῶν δεκάτων ἀπὸ τὸ Ἑλληνοπούλο στέκονται μιὰ γυναίκα κι' ἕνας ἄντρας. Ὁ ἄντρας ἔχει τὸ πρόσωπό του βαμμένο μὲ ζωηρὰ χρώματα, κατὰ τὴ συνήθεια μερικῶν ἀγρίων τῆς Ἀφρικής, μὰ τὰ ρούχα του καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του δείχνουν ὅτι δὲν εἶναι μέλος τῆς φυλῆς τῶν Ἀετῶν, οἷτε καὶ Ἀφρικανός. Εἶναι ὄπως δὴποτε Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Γιώργος ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάπου τὸν ἔχει ξαναδῆ, μοιλονότι τὰ χρώματα καμουφλάρουν παρίφημα τὰ χαρακτηριστικὰ του.

Ἡ γυναίκα, ποὺ ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς φυλῆς τῶν Ἀετῶν, εἶναι μιὰ ὠραιότατη Ἀφρικανὴ μὲ ὄχι πολὺ μελαψὸ δέσμα καὶ μὲ καλονκὰ καὶ ὁμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ μαύρα μάτια, ποὺ ὅμως ἔχουν μιὰ λάμψι σκληρότητος στὸ βάθος τους.

— Λοιπὸν; λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα ὁ ἄντρας βλέποντας ὅτι ὁ Γιώργος ἀνοίξε τὰ μάτια του. Συνήθεις Παιδι-Φάντασμα; Δὲν περιμένεις νὰ πῆσῃς στὰ χέρια μας τὸσο σύντομα ἔ;

Ὁ Γιώργος, βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ ξεφυγῇ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτῶν Ιθαγενῶν, ὑποκρίνεται τὸ νικημένο.

— Μὲ νικήσατε, ἀπαντᾷ μὲ ὕφος ἀπελπισίας. Πές μου ὅμως ποιὸς εἶσαι καὶ γὰτί

κρύβεις ἔτσι τὸ πρόσωπό σου;

Ὁ ἄντρας γελᾷ σαρκαστικὰ καί, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι αὐτῆ τοῦ Ἑλληνοπούλου, γυρίζει καὶ λέει: κάτι στὴν Ταγκανίκα, στὴ γλῶσσα τῆς φυλῆς τῆς. Αὐτὴ χαμογελᾷ καὶ σκύβει πάλιν ἀπὸ τὸ Γιώργο.

— Καταλαβαίνεις τὴν ἀραιοκὴ γλῶσσα; τὸν ρωτᾷ.

— Τὴν καταλαβαίνω, βασίλισσα Ταγκανίκα, ἀπαντᾷ τὸ Παιδι-Φάντασμα, καὶ χαίρω ποὺ κι' ἐσὺ τὴν μιλάς αὐτὴ τὴ γλῶσσα, γιατί ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ κουβεντιάσω μαζί σου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σοῦ λέει ψέματα. Τὰ μεταλλεῖα τῶ λευκῶν δὲν βάζουν σὲ κανένα κίνδυνο οὔτε τὸ βουνο οὔτε ἐσᾶς! Θέλει ὅμως νὰ σᾶς βάλῃ νὰ τὰ καταστρέψετε, γιατί ἡ φυλὴ του εἶναι σὲ πόλεμο μὲ τὴ δική μου καὶ τὰ μετὰλλα ποὺ βγάζουν ἀπὸ τὸ βουνο αὐτὸ τὰ κάνουμε ἔπλα γιὰ νὰ τοὺς νικήσουμε.

Ἐνῶ ἡ Ταγκανίκα τὸν ἀκούει μὲ προσοχή, τὰ μάτια τοῦ ἄλλου πετοῦν σπίθες ματιῶν.

— Αὐτὸς λέει ψέματα!.. φανᾷζει ἀγρία. Πρέπει νὰ τὸν σκιδώσουμε ὁμῶς!.. Ἄλλοιὼς τὰ πνεύματα τοῦ βουνοῦ θὰ θυμώσουν καὶ θὰ μᾶς καταστρέψουν!

Ἡ Ταγκανίκα μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὴ κι' ἔπειτα λέει:

— Θὰ ρωτήσω τὰ πνεύμα-

τα τί πρέπει να κάνω ...

Ξαφρεμάει από τον ώμο της ένα τόξο, τοποθετεί στο λουρί του ένα βέλος και γυρίζει τα μάτια της προς τον ούρανό. Μένει έτσι ακίνητη για μερικές στιγμές, έρουνώντας με το βλέμμα το γαλάζιο στερέωμα. "Επειτα, ένα μενάλιο πουλί κάλε: την εμφάνισή του από το μέρος της ανατολής και αρχίζει να διασχίζει το πλάι ταιμα πετώντας σε αρκετά μεγάλο ύψος. Η Ταγκανίκα σηκώνει το τόξο της, σημαδύει νοσηνά και το βέλος πιναζεται και σκίζει τον άερα με ένα σφυρηγότο ήχο.

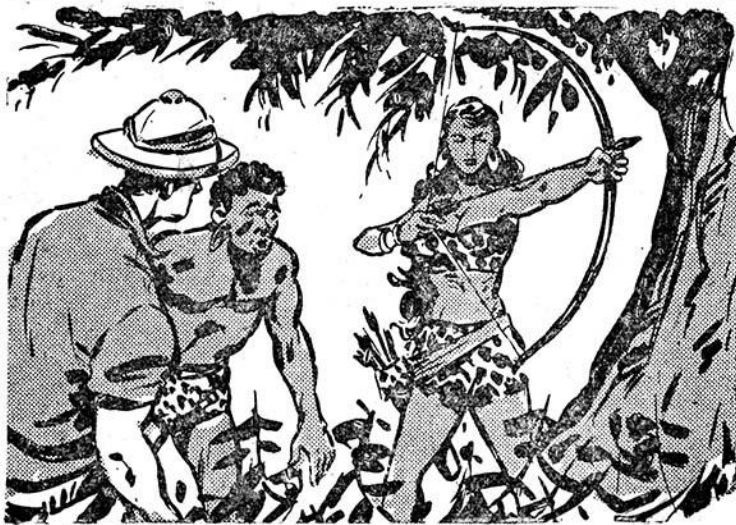
Την επόμενη στιγμή, το πουλί, τρουπημένο πέρα-πέρα από το βέλος, πέφτει στο έ-

δαφος. "Ένας ιθαγενής τρέχει άμέσως, το αρπάζει, του ανοίγει την κοιλιά με ένα μαχαίρι και φέρνει το ανοιγμένο στα δύο μακρό ζωο στη θασίλωση.

Η Ταγκανίκα εξετάζει με προσοχή τα σπλάχνα του ζώου και λέει:

— Η γνώμη των πνευμάτων είναι ότι πρέπει να υποβάλουμε τον άνθρωπο ευτό στη δοκιμασία του βέλους. Θα τον στήσουμε στο σημάδι, αν λήη την αλήθεια, τα πνεύματα θα τον βοηθήσουν και θα τον σώσουν. Αν λήη ψήματα, θα πνεύματα θ' αφήσουν τα βέλη μας να τον σκοτώσουν!

Δίνει μια διαταγή και,

Η Ταγκανίκα σημαδύει γοργά και έκτοξάει το βέλος!

Και τότε μέσα από τους θάμνους ξεπηδών τρεις μορφές!

πριν ό Γιώργος βρή τον και-
ρὸ νὰ προβάλλη αντίστασι,
τρεις ἰθαγενεὶς τὸν ἀρπάζουν,
τὸν κουβαλοῦν στοὺς ὤμους
τους καὶ τὸν δένουν γερα πά-
νω σ' ἓνα δέντρο.

Ἡ Ταγκανίκα καὶ ἓνας ἰ-
θαγενὴς στέκονται σὲ μικρὴ
ἀπόστασι ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ
ἐπιτομάζουν τὰ τόξα τους, ἐνῶ
οἱ ἄλλοι ἰθαγενεὶς στέκονται
μὲ τὰ ἀκόντια τους προτετα-
μένα σὲ στάσι προσοχῆς, ὅ-
πως οἱ στρατιῶτες τοῦ πολι-
τισμικοῦ κόσμου ὄταν παρου-
σιάζουν ὄπλα.

Μὰ στιγμὴ ἀκόμη καὶ τὸ
Παῖδι - Φόβισμα θὰ πάψῃ
νὰ ὑπάρχη...

Ἄπροσδόκητη σωτηρία

Η ΤΑΓΚΑΝΙΚΑ ση-
κώνει τὰ μάτια
της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ λέει
μὲ δυνατὴ καὶ μουσικὴ φωνή:

— "ὦ, πνεύματα τοῦ βου-
νοῦ! Σὰς μιλάει ἡ Ταγκανί-
κα, ἡ Κόρη τοῦ Ερέδου, ἡ
βασίλισσα τῶν σκοτεινῶν
σπηλαιῶν καὶ τῆς φυλῆς τῶν
Ἄετώ! "Αν ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς λέει τὴν ἀλήθεια, κάμτε
τὰ βῆλη μας νὰ μὴν ἀγγίξουν
κὼν τὸ κορμί του! "Αν ὁ μὴς
εἶπε ψέματα, ἄς χωθοῦν τὰ
βῆλη μας μέσα στὴν καρδιὰ
του καὶ ἄς τοῦ χαρίσουν τὸ
θάνατο!

Ἄν ὁ Εὐρωπαῖος μὲ τὸ δαιμ-

μένο πρόσωπο, που στέκεται λίγο πιά περά, καγχάζει:

— Καλὸ ταξίδι στὸν ἄλλο κόσμο, Παιδί - Φάντασμα!

Τὰ λουριά τῶν τόξων τεντώνονται καί... ἕνας πυροβολισμὸς ἀμτηχεῖ καὶ ὁ ἰθαγενὴς που στέκεται μετὰ τὸ τόξο κοντὰ στὴν Ταγκανίκα, σωριάζεται νάιμο νεκρός! Τρεῖς μορφές ξεπροβάλλουν πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους, ἐνῶ οἱ ἰθαγενεῖς μένουν ἀκίνητοι, μισομαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸν τρόμο. Εἶναι τρία παιδιά, ὁ Σπίθας, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Διαβολαῖκος. Τὰ πιτσιλῖα τῆς Κατερίνας καὶ τοῦ Σπίθα ξερινοῦν φωτιά, πυροβολοῦσι ἀσπίδια καὶ θήματα. Ἡ σφειτόνα τοῦ Διαβολαῖκου στέλνει ἐναντίον τῶν ἰθαγενῶν μικρὲς μολυβίνες σφαῖρες, που χαρίζουν ἕνα πολύωρο ὕπνο!

Ὅσον οἱ ἰθαγενεῖς προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸν τρόμο, ἡ Ταγκανίκα φωνάζει:

— Τὰ πνεύματα τοῦ Βουνοῦ μίλησαν! Ὁ ξένος εἶπε τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν πρέπει νὰ πιθάη! Σπαιμάτησε τοὺς δικούς σου, ξένε!

Καὶ δίνει μιὰ διαταγὴ στοὺς ἰθαγενεῖς, ἐνῶ ὁ Γιώργος φωνάζει στοὺς φίλους του, που τόσο ἀπροσδόκητα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους:

— Στοιματήστε, παιδιά! Σταματήστε! Κερδίσαμε τὸ παιχνίδι! Ἄς ἔρθῃ ἕνας ἀπὸ σὰς νὰ με λύση!

Μικρὲς στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Γιώργος εἶναι ἐλεύθερος

καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Ἀετῶν τοῦ λέει κόποντας μπροστά του μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση ὑποταγῆς:

— Σχωρήσέ με, ξένε! Εἶχες δίκιο ἐσὺ καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι μετὰ τὸ μέρος σου, ἀφοῦ τὰ πνεύματα τοῦ Βουνοῦ δὲν ἄφησαν τὰ βέλη μας νὰ σὲ σκοτώσουν! Θὰ δώσω διαταγὴ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἄνθρωπος, που θάληξε νὰ μὰς βάλῃ νὰ ἐπιτεθοῦμε χωρὶς λόγο ἐναντίον τῶν μεταλλείων καὶ νὰ κάνουμε ἐχθροὺς τοὺς φίλους τῶν πνευμάτων!

Δίνει μιὰ διαταγὴ στοὺς ἰθαγενεῖς, που κυπιάζουν γύρω γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἄντρα μετὰ τὸ θαιμμένο πρόσωπο. Μὰ δὲν τὸν βλέπουν πουθενά. Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἔχει ἔξαφανισθῇ. Ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ σύγχυσι, που προκάλεσε ἡ ἐπίθεσις τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ χαθῇ μέσα στὸ δάσος τοῦ βουνοῦ.

Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ διατάξῃ τοὺς ἄντρας τῆς νὰ ψάξουν νὰ τὸν βροῦν, μὰ ὁ Γιώργος τὴν ἐμποδίζει.

— Ξέρω που θὰ πάη γιὰ νὰ πέρῃ τὸ αὐτοκίνητό του, λέει. Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ, ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου. Καὶ εἴμαιστε ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τὸν πιάσουμε μόνοι μας. Ἐσὺ καὶ οἱ δικοὶ σου περιοριστήτε νὰ μένετε ἤσυχοι στὸ βασιλεῖό σας καὶ νὰ ἀφήσετε τὰ μεταλλεῖα ἤσυχαι. Ἐσσι, θὰ ἔχετε εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια.

Λίγο αργότερα, αφού παίρ-
θουν προμήθειες από τους ι-
θαγενείς για το δρόμο, τὰ τέσ-
σερα παιδιά ξεκινοῦν γιὰ
τους πρόποδες τοῦ βουνού,
γιὰ τὸ μέρος ὅπου ἔχουν ἀφή-
σει τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ ὅ-
που ἔχει ἀφήσει τὸ δικό του
αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἀγνωστος
ἀντίπαλός τους καὶ πράκτωρ
τῶν Γερμανῶν.

Στὸ ὄρομο, οἱ φίλοι τοῦ
τοῦ ἐξηγόμῳ πῶς ὁ Σπίθας
καὶ ὁ Διαβολάκος σώθηκαν ἀ-
πὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Ἀετῶν
καὶ πῶς συναντήθηκαν τὸ
πρῶτῃ μὲ τὴν Κατερίνα καὶ οἱ
τρεῖς μαζί συνέχισαν τὴν πο-
ρεία τους καὶ ἔφτασαν στὸ
πλότωμα μὲ τὶς σπηλιές τῶν
Ἰθαγενῶν, ἀκριβῶς τὴ στιγμή
ποὺ ὁ Γιώργος ἀντιμετώπιζε
τὸ θάνατο...

Βαδίζουν ὅλη τὴ μέρα καὶ
ὅλη τὴ νύχτα καὶ φτάνουν στὸ
μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ
αὐτοκίνητό του ὁ μυστηριώ-
δης πράκτωρ, τὰ ἡμερώμα-
τα.

Μιά μεγάλη ἀπογοήτευσις
τοὺς περιμένει ἐκεῖ. Τὸ αὐτο-
κίνητο ἔχει κάνει φτερά! Ὁ
ἄνθρωπος μὲ τὸ βαμμένο πρό-
σωπο τοὺς πρόλαβε καὶ τώρα
ταξιδεύει γιὰ τὸ Ντάρ ἐς Σα-
λασίμ...

Ὁ Γιώργος μένει γιὰ με-
ρικὲς στιγμὲς σκεπτικός. Ἐ-
πειτα, σαλεύει ἀποφασιστικά
τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Δὲν ἀποτύχαμε, ἀφοῦ
καταφέραμε νὰ σώσουμε τὰ
μεταλλεῖα! Ἐξάλλου, ὑπάρ-
χει ἀκόμη μιὰ ἐλπίδα νὰ πιά-
σουμε τοὺς κατασκόπους.

Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητό
τους καὶ γυρίζουν ὄσο πῶ
γοργὰ μποροῦν στὴν πρωτεύ-
ουσα τῆς Ταγκανίκας. Ἐκεῖ,
πηγαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅ-
που ἔχουν κρατήσει ἕνα δω-
μάτιο, καὶ ἀμέσως ὁ Γιώργος
τηλεφωνεῖ στὴν διοικητὴ τῶν
συμμαχικῶν στρατευμάτων
τοῦ Ντάρ ἐλ Σαλασίμ γιὰ νὰ
τοῦ ζητήσῃ ὀρισμένους πληρο-
φορίες καὶ νὰ συμφωνηθῇ μα-
ζί του γιὰ ἕνα σχέδιο ποὺ ἔ-
χει συλλάβει γιὰ τὴν ἀνακά-
λυψιν καὶ τὴ σύλληψιν τῶν πρα-
κτῶρων τοῦ ἐχθροῦ. Τέλος, τέ-
φτει μαζί μὲ τοὺς φίλους του
καὶ τὰ ἐξηγητῆμένα ἀπὸ τὴν
κούρασι καὶ τὶς ταλαιπωρίες
παρὰ βυθίζονται σ' ἕναν εὐ-
εργητικὸ ὕπνο...

Ἡ ἀποκάλυψιν
τῶν κατασκόπων

ΕΧΕΙ νυχτώσει ὁ-
ταν τὰ Ἑλληνό-
πουλα σηκώνονται, ντύνονται
καὶ θγαίνουν ἐξω. Ὁ Σπίθας
τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν
πέινα καὶ δαγκώνει κάθε τόσο
τὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴ θάλῃ
τὶς φωνές ἀπὸ τὴ λιγούρα!
— Πηγαίνετε με σ' ἕνα ἐ-
στιατόριο!, βογγάνει μὲ ἀπό-
γνωσι. Πηγαίνετε με σ' ἕνα

έστιάτοριο! Γρήγορα! Πεθαίνω!

— Κάνε ύπομονή, τού λέει ο Γιώργος χαμογελώντας. Θά πάμε στο έστιάτοριο τού φίλου μας τού 'Αχμέτ Ζοσέ και θά φας εκεί όσο θέλεις και ό,τι θέλεις!

Πραγματικά, λίγο αργότερα, τὰ παιδιά είναι καθισμένα μέσα στο έστιάτοριο τού πράκτορος τών Συμμάχων και ό Σπίθας καταβροχθίζει με βογγητά ήδονής ένα ολόκληρο ψητό γουρουνόπουλο, με ταχύτητα πού κάνει τὸ γκαρσόνι και τούς άλλους πελάτες νά γουρλώνουν τὰ μάτια τους από τὴν έκπληξη.

Ό Γιώργος τρώει με τὴν ήσυχία του κι' έπειτα σηκώνεται και κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα τού γραφείου τού Ζοσέ. Χτυπάει και χωρίς νά περιμένει απάντησι, μπαίνει μέσα.

Τὸ αἰσιχμο πρόσωπο τού Ζοσέ φωτίζεται στο ἀντικρουσμα τού Παιδιού - Φάντασμα.

— "Ω! Κάνει με χαρά. Ό μικρός και θαυματουργός φίλος μου! Με κάνει εύτυχιμένο τὸ γεγονός ότι σε βλέπω πάλι. Όμολογῶ ότι δέν περιμένα νά σε ξαναδῶ. Δέν περιμένα νά σε δῶ νά γυρίζεις πίσω από τὸ βασίλειο τῆς Ταγκανίκας!

Ό Γιώργος χαμογελάει και κάθεται πάνω στο κρεβάτι, όχι μακριά από τὸ γραφείο τού Ζοσέ.

— Δέν ξέρεις ότι εἶσαι πραγματικό φάντασμα; Λέει

εὔθυμα. "Όλες οἱ πόρτες ἀνοίγουν μπροστά μου και ό θάνατος δέν μπορεί νά με ἀγγίσει! "Ας αφήσουμε όμως τὰ καλαιμπούρια. Με χαρά σου ἀναγγέλλω ότι ἡ ἀποστολή μας πέτυχε. Τὰ σχέδια τών Γερμανῶν ματαιώθηκαν! Η βασίλισσα Ταγκανίκα ἔγινε δική μας και ένας πράκτωρ τών Γερμανῶν, πού δισκόταν εκεί όταν πήγα, με δυσκολία κατάφερε νά σωθῆ βάζοντας τὸ σπὰ πόδια!

Ό Ζοσέ σηκώνεται ὀρθιος. Τὸ πρόσωπό του λαμπροκοπάει. Τρίβει τὰ χέρια του με ικανοποίηση.

— Αυτό πού μου λές, εἶναι καταπληκτικό, Παιδί - Φάντασμα! Τὸ κατόρθωμά σου είναι σχεδόν ἀπίστευτο! Εἶσαι όμως βέβαιος γι' αὐτὸ πού λές;

— Εἶμαι τόσο βέβαιος ἔσο κι' ἔσὺ ὁ ἴδιος!, ἀπαντᾷ ό Γιώργος.

Ό πρόκτωρ τών Συμμάχων ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Τί θέλεις νά πῆς, Παιδί - Φάντασμα; ρωτᾷει.

— Εἶσαι μεγάλος ἠθοποιός! λέει ό Γιώργος. "Ἡξερεις πολύ καλά τί συνέβη, πρὶν ἀκόμη ἐπιστρέψω από τὸ βουνό Κιλιμαντζάρου...

— Και πάλι δέν σε καταλαβαίνω!

— 'Αλήθεια; Τότε μπορείς νά μου ἐξηγήσης πὼς βρέθηκε τὸ αὐτοκίνητό σου στους πρόποδες τού βουνού; Κράτησα, βλέπεις, τὸν ἀσθὸ του και φρόντισα νά μάθω σε

ποιόν άνηκει!

— Δέν καταλαβαίνω!, λέει πάλι ὁ Ζοσέ. Κάποιος θά μου τὸ ἔκλεψε ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ δέν τὸ πρόσεξα γιατί δέν χρησιμοποιοῦ συχνά τὸ αὐτοκίνητό μου! "Αν θέλης νὰ πῆς ὅτι ἐγὼ πῆγα στὸ Κιλιμαντζάρο, εἶσαι γελασμένος ἢ τρελλός! Μπορῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι ὅλες αὐτές τίς μέρες δέν ἔφυγα καθόλου ἀπὸ τὸ Ντάρ ἐς Σαλαάμ!

— Εἶναι περιττὸ νὰ δικαιολογήσαι, Ζοσέ! Τὸ παιχνίδι σου εἶναι χαμένο καὶ ἀπὸ σφάλμα δικό σου μάλιστα! Ἡ παγίδα πού μου ἔστησες ἦταν καλὴ μὰ δέν ἔπρεπε νὰ στείλῃς τὸν συνέννοχό σου μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου! Καὶ αὐτὸς πάλι δέν κατάφερε νὰ καιμουφλάρῃ ἐντελῶς τὰ χαρακτηριστικά του μὲ τίς μογιές πού χρησιμοποίησε. "Ετσι, μπόρεσα νὰ ἀναγνωρίσω τελικὰ πίσω ἀπὸ τίς μογιές τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου σου, τοῦ Γάλλου ἀποίκου, ὅπως τὸν εἶπες, τοῦ ἀνθρώπου πού ἔκανε τὸ λάθος νὰ μπῆ ξαφνικὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί μου! Εἶσαι ἔξυπνος, Ζοσέ, ἀφοῦ κατάφερες τόσον καιρὸ νὰ ξεγελάσης τίς ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας τῶν Συμμάχων καὶ νὰ παρουσιάξῃσαι ὡς ὁ καλύτερος πράκτωρ τους στὴν Ταγκονίκα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦσουν ἕνας ἐπιδέξιος καὶ φανατικὸς πράκτωρ τῶν Γερμανῶν.

Καθὼς μιλάει, τὸ Ἑλληνόπουλο βγάξει τὸ πιστόλι του:

— Καὶ τώρα ἀκολούθησέ με χωρὶς δυσκολίες γιατί...

Κατὶ σκληρὸ ἀκουμπάει στὴν πλάτη τοῦ Γιώργου καὶ μιὰ φωνὴ λέει:

— "Ἄφησε τὸ πιστόλι αὐτὸ νὰ πέσῃ, Παῖδι - Φάντασμα, καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά!

Τὴν ἀναγνωρίζει ὁ Γιώργος αὐτὴ τὴ φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ βαιμμένο πρόσωπο. Ἄφινει τὸ ὄπλο του νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα, σηκώνει τὰ χέρια του καὶ γυρίζει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του. Εἶναι πράγματι ὁ «Γάλλος Ἀποίκος». Ὁ Ζοσέ σκουτίζοντας τὸ ἰδρωμένο πρόσωπό του, λέει:

— "Εφτασες στὴν ὥρα, ταγματάρχα Φὸν Κρούμερ! Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι δέν εἶγες ἀκούσει τίποτε μέσα ἀπὸ τὴν κρύπτη!

Ὁ Γιώργος κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο τοῦ Φὸν Κρούμερ καὶ βλέπει ὅτι ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου ἔχει παραμερῖσει ἀποκαλύπτοντας ἕνα μυστικὸ δωμάτιο, ὅπου διακρίνονται ἀσύρματα, ὄπλα καὶ ἕνα κρεβάτι.

— Τὰ συχαρητήριά μου!, λέει κυττάζοντας τὸ ρολόι του. Παίξτε περίφημα τὸ παιχνίδι σας, ὅπως τὸ παίξατε καὶ μὲ τὴ φυλὴ τῶν Ἀετῶν! Ἄλλὰ τὸ χάσατε καὶ αὐτό, ὅπως χάσατε καὶ τὸ ἄλλο.

— Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐ-

τό; ρωτάει.

Ο Γιώργος άνασηκώνει τους ώμους του.

— Άπλούστατα, άπαντάει, δέ φαντάζομαι νά με νομίζετε γιά τόσο βλάκα, ώστε νάρθω εδώ και νά πέσω στό στόμα του λύκου, χωρίς νά πάρω τά μέτρα μου; Βέβαια, δέν ήμουν σίγουρος ότι ο Ζοσέ είναι προδότης. Τό γεγονός ότι χρησιμοποίησες τό αυτοκίνητό του, Φόν Κρούμερ, δέν ήταν άπόδειξις. Δέν ήταν άπόδειξις έπίσης τό γεγονός ότι πράκτωρ τών Γερμανών ήταν ο «Γάλλος άποικος», που είχε σχέσεις με τόν Ζοσέ. Έπρεπε λοιπόν νά κάνω τόν Ζοσέ νά μιλήση, ενώ μία συσκευή μαγνητοφώνου, τοποθετημένη στην κλειδαριά, τής πόρτας άπό έξω, άποτύπωνε δήλ τή συνομιλία μας. Κάνετέ μου τή χάρι νά πετάξετε χάμω και οί δυό τά όπλα σας! Δέν έχω παρὰ νά προφέρω μία διαταγή γιά νά γεμίση τό δωμάτιο άπό στρατιώτες τών Συμμάχων και, τό κυριώτερο, άπό τούς φίλους μου!

Οί δύο πράκτορες τών Γερμανών χλωμαίζουν, μα ό Φόν Κρούμερ δέν αφήνει τό πιστόλι του.

— Θα μπουν οί δικοί σου, Παιδί - Φάντασμα, μα θα σε βρούν νεκρό! Διατάξέ τους νά φύγουν άμέσως, άλλοιώς...

Δέν προλαβαίνει νά άποτελειώση τή φράση του. Η πόρτα του δωματίου άνοίγει άπτότομα και κάτι ταξιδεύει στόν άέρα και πηγαίνει και χτυπάει τό Γερμανό κατακρούτελα! Είναι ένα μεγάλο κόκκαλο άπό μπουτί, που κάνει τόν Φόν Κρούμερ νά σωριασθή χάμω άναίσθητος!

Ο Σπίθας, που έκσφενδύσισε τό κόκκαλο, χιμάει μέσα στό δωμάτιο και ρίχνεται πάνω στόν Ζοσέ, ενώ πίσω του όρμουή η Κατερίνα, ό Δαβιλάκος και μερικοί στρατιώτες και άξιωματικοί. Μέσα σε λίγες στιγμές, ό Ζοσέ και ό Φόν Κρούμερ έχουν δεθή.

— Αυτό είναι τό τέλος τής κατασκοπικής δράσεως τών Γερμανών στην Ταγκανίκα, λέει ό Γιώργος.

Και περνάει στό μυστικό δωμάτιο, άπ' όπου άκούγονται σε λίγο έπιφωνήματα ένθουσιασμού. Τό Παιδί - Φάντασμα βρίσκει εκεί μέσα έγγραφα, όπου άποκαλύπτουν όλο τό γερμανικό δίκτυο κατασκοπείας στην Άνατολική Άφρική και στην Αίγυπτο.

— Παιδιά, λέει στους φίλους του, πρόκειται τώρα ν' άρχισή ένας τρομακτικός πόλεμος έξοντώσεως έναντίον τών πρακτόρων του έχθρου, που άσφαλώς οί ιστορικοί θα ονομάσουν «Πόλεμο τών Κατασκοπών»...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσίς

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΙΩΑΝ. ΜΠΟΥΡΑΝ, Δίστομον: Το τεύχος 100 έχει εξαντληθῆ, καὶ θὰς καὶ τὸ 33. Τὸ μόνον τεύχος ποὺ ἀπέμεινε μετὰ ταύτητά ἦταν τὸ 13 τὸ ὅποιον καὶ σοὺ ἐστειλοῦ. Γράψε μου σχετικῶς. * **ΛΑΜΠΡΟΝ ΜΑΤΘΑΪΟΥ**, Ἀθήνας: Μετὰ ἀπὸ δύο μηνῶν καθυστέρησιν πῆρα τὸ γράμμα σοῦ. Λυπούμαι ποὺ ξέν μπορῶ νὰ δεθῶ συνοργασίαν. Σοὺ συνιστῶ νὰ διαβάσῃς πολὺ ἀκόμη. * Ὅπως ἔχω γράψῃ καὶ ἄλλοτε ἀποπῶ μόνον μὲσω τοῦ ταχυδρομείου τοῦ «Μικροῦ Ἠρώδου». * **ΠΟΛ. ΧΡΥΣΟΧΟ-ΙΔΗΝ**, Κουστίνι: * Ἐστάλησαν. * **ΚΩΝ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΝ**, Θεσσαλονίκην: * Ἐστάλησαν. Εὐχαριστῶ. Χαιρετισμοὺς στὸ Δημήτριο Τσιρίτη. * **ΛΟΥΚ. ΜΠΟΥΡΑΝ**, Δίστομον: * Ἐστάλησαν. * **ΑΛΕΞ. ΓΕΝΝΑΡΗΝ**, Ἀθήνας: * Ἐστάλη. Τὸ 100 ἐξητλήθη. * **ΙΩΑΝ. ΒΑΡΦΛΑΝ** Ψηφιά: * Ἐστάλησαν. * **ΠΑΝ. ΜΠΕΝΕΤΑΤΟΝ**, Πέλοισι: * Ἐστάλησαν. Ὁ ἀνοργώστης ποὺ μετὰ ἀνέφερες ζήτησε νὰ μὴθῆ τὴ σύστασί σου, γιὰ νὰ σοὺ γράψῃ. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὰ στοιχεῖά του. Χαιρετισμοὺς στὸ Γιῶννη Ἀνγκωστάκη. * **ΓΕΩΡΓ. ΓΚΕΝΙΑΝ**, Δίστομον: * Ἐστάλησαν. Νὰ μοὺ γράψῃς καθρὰ τὴ σύστασί σου. * **ΑΝΤΩΝ. ΒΑΛΑΗΝ** Ψηφιά: * Ἐστάλησαν. * **ΧΡΙΣΤ. ΠΑΠΑΤΣΑΪΡΟΥΧΑΝ** Ἐβρου: * Ἐστάλη. * **ΧΡΙΣΤ. ΜΟΤΣΙΛΑΗΝ**, Ἀλυμνόν: * Ἐστάλησαν. * **ΜΠΕΤΤΥ ΚΟΜΠΑΝΑΡΟΥ** Σύρον: Σοὺ ἐστειλοῦ τὸ τεύχος 13 διότι τὸ 100 ἐξητλήθη. Ὁ πρῶτος τόμος θὰ τοῦ κοστίζῃ 14 δραγ. + 2.50 τὰ ταχυδρομικὰ = 16.50 δραγ. Στείλε μου τὸ πρῶτον σὲ γραμματόσημο ἴσως ἀξίας. * **ΣΤΑΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**, Ἀθήνας: * Ἐστάλησαν. * **ΘΩΜ. ΤΖΟΥΡΙΝΑΚΗΝ**, Ἀθήνας: * Ἐστάλη. * **ΓΕΩΡ. ΜΑΣΣΕΛΗΝ**, Πεντέλην: * Ἐστάλησαν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ δημορφα λήγια σοῦ. Ὁ Σπῆθας εὐχαριστεῖ. * **ΔΗΜ. ΒΑΛΑΗΝ**, Σάμον: * Ἐστάλησαν. * **ΝΙΚ. ΜΠΙΑΖΗΝ**, Ζάκυνθος: * Ἐστάλη. * **ΔΗΜ. ΑΙΝΕΣΤΗΝ**, Δίστομον: * Ἐστάλησαν. * **ΝΙΚ. ΦΡΑΝΤΖΗΝ**, Ἀθήνας: * Ἐστάλη τὸ 13 τεύχος. * **ΜΕΝ. ΤΖΟΥΡΔΑΝ** Θεσσαλονίκη: * Ἐστάλησαν. * **ΓΕΩΡ. ΣΠΥΡΙΔΑΝΤΩΝΑΚΗΝ**, Ἀθήνας: Βεβαίως καὶ ὑπόσχομαι. Νὰ περάσῃς νὰ τὰ πᾶς. * **ΙΩΑΝ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥ-**

ΛΩΝ Πειραιᾶ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δυσκοφ γράμμα σοῦ. Ὁ Μικρὸς Ἠρώδης θὰ ἐκδίδεται γιὰ πολλὸ καιρὸ ἀκόμη. Ὅλες οἱ ταυτῆτες ἱσχυροῦν. Στὶς ἄλλες ἐκδόσεις σου δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω πρὸς τὸ παρὸν. **ΚΩΝ. ΤΖΙΡΗΝ**, Ἀε:ουποπολιν: Μπορεῖς νὰ πῶσῃς τὰ τεύχη πρὸς 1.40 ἕκαστον, ἀπὸ τὰ γράφειά μας. * **ΛΕΩΝ. ΕΡΜΗΛΙΟΝ**, Ἀθήνας: Τὰ τεύχη διβλ:οδετοῦνται ἀνὰ 8, καὶ διβ: ὀλι: μαζὶ ὅπως θέλεις ἐσὺ. Ἡ διβλ:οδεσις ἑνὸς τόμου κοστίζει 5 δραγ. Μὲν οὖν σήμερα ἔχουν ἐκδοθῆ 23 τόμοι. * **ΙΩΑΝ. ΓΛΟΥΣΤΙΑΝΟΝ**, Δίστομον: Ἡ ἀνοργώστης ποὺ μοὺ ἀνέφερες ἔζητε τὸ ἔτος 1954 καὶ ἐπὶ τώρα. Ὅπως καταλαβαίνεις δὲν ἰσχύει σήμερα, καὶ γι' αὐτὸ σοὺ ἐστειλοῦ μόνον τὰ 10 τεύχη τοῦ Τάγκα. * **ΑΛΕΞ. ΚΑΡΑΝΑΒΑΝ**, Ἰκαρίων: Ζοῦν. Τὰ τεύχη ποὺ ζητᾶς θὰ κοστίζουν 5 δραγ. Χαιρετισμοὺς στὸν Ἀπόστολο Κρηνητᾶ, Στέφανον Καρανᾶ καὶ Νικόλαον Καραμπᾶ. * **ΓΕΩΡ. ΜΠΑΣΑΚΟΝ** Καϊβάλη: Νὰ παραγγείλῃς τὰ τεύχη στὸ Προκατορεῖο Ἐπιμεριῶν τῆς πόλεώς σας. Διαβίβασε τοὺς χαιρετισμοὺς σοῦ. * **ΚΩΝ. ΣΠΕΝΤΖΑΝ**, Ἀθήνας: Δυστυχῶς ξέν ἔγινε αὐτὸ ποὺ θέλεις. * **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**, Σίδνεϋ Ἀυστραλίας: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν μετὰ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο καὶ ἦταν φυσικὸ νὰ καθυστερήσουν. Τὰ τεύχη τῆς δραμῆς δὲν ποιοῦν ἐκπτώσι. Γιὰ τὰ ἄλλα γίνεται ἐκπτώσις 30%. Τὰ τεύχη ποὺ ζητᾶς θὰ κοστίζουν 1)4 τῆς Λίρας Ἀυστραλίας. Νὰ μοὺ στείλῃς τὸ πρῶτον σὲ γραμματόσημο ἐντὸς ἐπιστολῆς. Χαιρετισμοὺς στὰ παιδιὰ καὶ νὰ μοὺ γράψῃς. * **ΧΡΙΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΝ**, Ἀυστραλίαν: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν ταυτοχρόνως μετὰ τὸ Παπαδημητρίου. Πρέπει νὰ τὰ λάβῃς ὁμοσθέντως. Γράψε μου πάλι. * **ΧΡΗΣ. ΜΙΚΙΔΗΝ**, Λοῦια: Γιὰ ἄλλα αὐτὰ θὰ μιλήσωμε ἐν καιρῷ. Διαβίβασε τοὺς χαιρετισμοὺς σὲν διὰδᾶ σοῦ καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Νὰ μοὺ γράψῃς συνά. Χαιρετισμοὺς σὲ ἄλλους. * **ΣΤΥΛ. ΑΓΑΘΟΝ** Κέγκουα: Νὰ ὑπολογίσῃς 1.70 γιὰ κάθε τεύχος μαζὶ μετὰ τὰ ταχυδρομικὰ. Τὸ πρῶτον νὰ μοὺ τὰ στείλῃς ἐν τὸς ἐπιστολῆς.

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΗΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Ὁδὸς Λέκκα 22 ♣ ΑΡΙΘ. 187 ♢ Τιμὴ δρχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Διευτὴς: Στ. Ἀναμοδουράς, Φαλήρου 41. Οἰκονομικὸς Διευτὴς: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἀναστ. Χατζηθεοσιλέϊου, Σαπφούς 2, Καλλιθέα. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22. Ἀθήναι.

Τὸ τεύχος 188, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ καὶ πιὸ συναρπαστικὰ ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ! Στὸ τεύχος αὐτό, ἀποκαλύπτεται ὅλη ἡ τόλμη, ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἐπιδειξιότης τῶν τεσσάρων μικρῶν ἡρώων καὶ ὅλη ἡ παλληκαριὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους!

Εἶναι ἓνα τεύχος ποὺ θὰ μείνῃ ἀξέχαστο!

Ἐκυκλοφόρησε σὲ ὅλα τὰ περίπτερα τὸ πρῶτο τεύχος τῶν ἐκλεκτῶν βιβλίων περιπετειῶν

« ΔΙΑΜΑΝΤΙ »

ποὺ θὰ γοητεύσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους ἀναγνώστες! Τὸ πρῶτο βιβλίον, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Νησί τῶν Σκελετῶν», εἶναι μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια σ' ἓνα μακρυνὸ νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου εἶναι κρυμμένος ἓνας τεράστιος καὶ μυστηριώδης θησαυρός.

ΤΙΜΗ ΜΟΝΟΝ 1 ΔΡΑΧΜΗ!!!

